

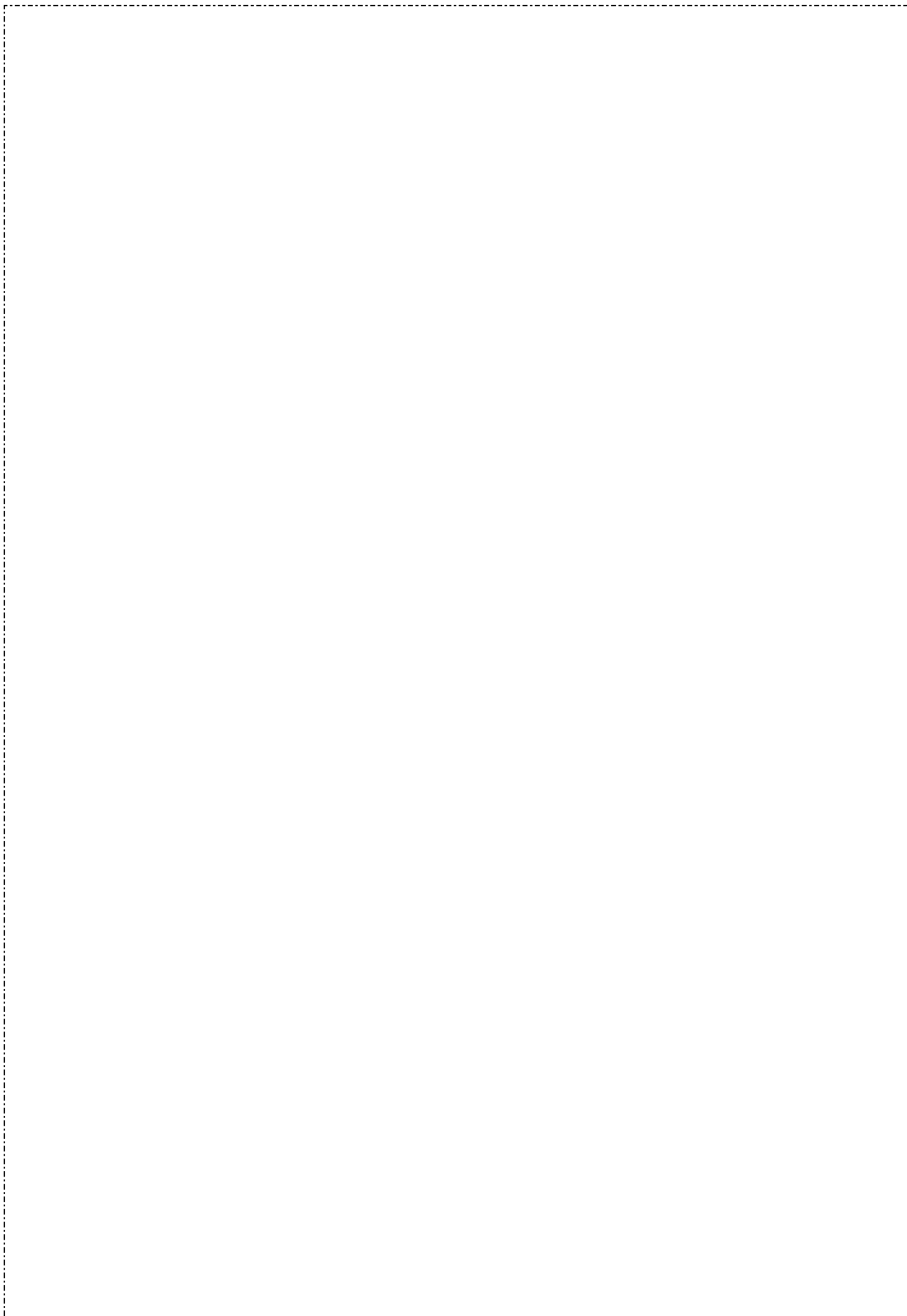
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORNU LUNCII, SUCEAVA

CLIPA

ANUL I (2014), NR. 3 (IUNIE)

ÎN ACEST NUMĂR VĂ OFERIM:

1. **IN MEMORIAM – EMINESCU ȘI VERONICA MICLE**
EMINESCU, LABIȘ ȘI FOLCLORUL
2. **PREȚUL UNEI CLIPE ȘI AL UNUI SURÂS**
3. **EROII NU MOR NICIODATĂ**
4. **CLIPA – izvor de inspirație și creație. Scurt istoric al revistelor școlare**
5. **O NOUĂ GENERAȚIE ... PRO**
6. **TINERE CONDEIE**
7. **SĂ COMUNICĂM! – Interviu cu eleva CORNEA ECATERINA, clasa a VIII-a**
8. **PAGINA DE LIMBA ENGLEZĂ**
9. **FIȚI PRIETENI CU BUNELE MANIERE! – Problema comportamentului la masă**
10. **PAGINA PĂRINȚILOR -**
11. **SĂ RÂDEM CU...**
12. **DIN ROADELE MUNCII NOASTRE...**

CONFESIUNE

Nu pot privi soarele

Fără să văd cerul

Nu pot privi cerul,

Fără să văd pământul și oamenii.

Fără să le caut frumusețea

Și puritatea gândurilor.

Și am aflat că puritatea

e-n sufletul copilului

Ce se joacă cu iubirea, gingășia,

Cu murmurul izvorului,

Cu șoapta tainică a codrului,

Cu mireasma florilor,

Cu ciripitul păsărelelor

Zburând mereu după razele Soarelui.

Davidel Narcisa, clasa a VIII-a

IN MEMORIAM

„Ce s-au ales din două vieți?
O mână de cuvinte
Căror abia le-ar da un preț
Aducerilor-aminte.”

Mihai Eminescu

Copii, în curând teiul sfânt își va scutura creanga... Dar mai întâi „o ploaie de mireasmă” va pătrunde în sufletul fiecăruia și poate că ne va reaminti că într-o zi de ianuarie, 15, am trăit clipe de adâncă cugetare. Un grup inimos de copii și dascăli au căutat cuvântul ce „exprimă adevărul” și-au scris și conceput revista „Clipa”.

Dacă „poetul nepereche” ne-a inspirat, se cuvine în preajma lui 15 iunie să cugetăm că cineva ne-a binecuvântat spre a căuta cuvântul ce dă expresie gândurilor noastre frumoase și tainice.

Vom încerca, în puține cuvinte, să aducem prinosul cuvenit celor două mari suflete, care nu s-au putut regăsi pe deplin în drumul vieții, dar se cunună acum purtând lacrima veșniciei – Mihai și Veronica, căci ce poate fi mai emblematic acum, la final de activitate didactică, decât dragostea ce ne-a unit în drumul lung și anevoios al cunoașterii...?!

Cum am putea vorbi despre sublim, despre poezie, despre frumos fără a rosti mareașta slovă, fără a atinge și a culege mărturiile dragostei lor, a lui Eminescu și a Veronicăi Micle.

Din sentimentul curat și puternic pentru Veronica s-au născut poeziile: „Pe aceeași ulicioară”, „De câte ori, iubito”, „Despărțire”, „Din valurile vieții”.

Ne întrebăm, în mod firesc, dacă nu era Veronica, ar fi fost oare bogăția aceasta de amor în creația eminesciană?

Veronica Micle (Corina/Ana Câmpeanu) era în multe privințe neobișnuită, dar meritul cel mare al ei, femeie inteligentă și înzestrată cu har artistic, constă în faptul că ea a înțeles chiar de la început că are rarul privilegiu de a cunoaște și iubi pe „voievodul versului românesc. Și a mai înțeles că Eminescu are nevoie de ea, că i-a fost hărăzit de soartă rolul de muză. Și-a făcut debutul în 1872 cu două nuvele semnând „Corina” în revista ieșeană „Noul curier român”.

Apoi și-a adunat versurile și aforismele în volumul „Poezii”, cele mai multe fiind închinat „Lui” - „omului deplin al culturii române”, poetul iubit, Mihai Eminescu.

Stihurile create conțin romanul dragostei lor, cel mai veridic și mai învăluit în candoare:

„Dar tu ca un luceafăr departe strălucești
Abia dacă o clipă în cale-mi te ivești,
Apoi dispari și-n urmă rămâi în gândul meu
Vedenie iubită la care mă-nchin eu.”

„Să pot întinde mâna” – Veronica Micle

Literatura este oglinda vieții.

Garabet Ibrăileanu

„Când îți scrii cea mai frumoasă pagină în cartea vieții tale, soarta, cu veșnica ei ironie, varsă cerneală peste tot ce urmează.”

„Dușmanul cel mai înverșunat și prietenul cel mai mângâietor este propria noastră memorie.”

Corina / Ana Câmpeanu

Fie ca memoria noastră să fie mai trează ca oricând în ziua de 15 în toiul iernii sau al verii, și într-o clipă de dor și adâncă simțire să spunem șoptit:

Din fiecare râu și ram

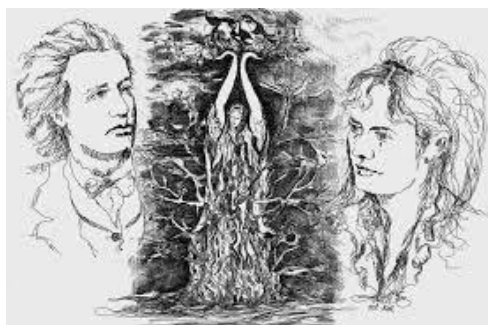
Eminescu respiră lumină

Fără Eminescu eram...

Dar eram departe de lumină

Cu ani lumină.

M. P.

EMINESCU, LABIȘ ȘI FOLCLORUL

Atât Eminescu cât și Labiș își situează ferm „începutul” artistic sub geniul popular românesc.

„O literatură temeinică, care să ne placă nouă și să fie originală și pentru alții, nu se poate întemeia decât pe graiul viu al poporului nostru propriu, pe tradițiile, obiceiurile și istoria lui, pe geniul lui.” (M. Eminescu, în „Timpul”, 8 mai 1880) sau

„Bătăile versului am prins a deprinde / Nu din cărți, ci din horă, din danț, / Rimele, din bocete și colinde, / din doinele seara cântate pe șanț” (N. Labiș, „Începutul”).

Încă din copilărie – căutând cu ardoare tovărășia ciobanilor și a prisăcarilor pe dealurile și în pădurile din jurul Ipoteștilor, sau a bătrânilor din sat, care-i spuneau cimilituri și povești cu zâne, cu palate luminoase de argint, cu păduri, cu lumini minunate, sau care îi cântau doine și cântece bătrânești – Eminescu îndrăgea creația artistică a poporului, care avea să constituie până la sfârșitul vieții sale o sursă vie de inspirație și îndreptarul lui estetic cel mai de seamă.

Satul cu oamenii săi, poveștile, întâmplările cu haiduci ca Lucanu sau Baltă, dorul și jalea din cântecele satului sunt câteva din primele lucruri despre care Labiș mărturisește:

„În poezia mea veți intra ca într-un sat de munte: veți vedea întâi neobișnuitul. Veți remarca frumusețea sălbatică a locurilor: iarna veți simți în nări miros de fum și de lupi; vara, miros de fân și de rășină... Veți privi luna mare, familiară, apropiată, de pe norul nostru nefiresc de senin, veți asculta toate poveștile cu stafii și strigoi...”

În perioada peregrinărilor prin țară din anii adolescenței, din Bucovina și până în inima Ardealului, la Blaj, trecând din sat în sat, Eminescu umbla cu carnetul în buzunar, culegând cântecele, basmele, doinele și legende auzite.

Sute de pagini de poezii populare culese de poet s-au păstrat în caietele sale manuscrise, numai în perioada activității în cadrul societății „Orientul” din București, când se angajează să culeagă folclor din Moldova de nord.

Nici anii de studii de la Viena și Berlin n-au întrerupt contactul direct al poetului cu folclorul național, întreținut prin studenții transilvăneni, munteni, moldoveni, care învățau aici.

Culegerile de poezii populare ale lui Eminescu au rămas în manuscrise, pentru că poetul nu intenționa să le publice, ci le păstra pentru laboratorul său poetic.

„Farmecul poeziei populare – scria Eminescu – îl găsesc în faptul că ea este expresia cea mai scurtă a simțământului și a gândirii.”

Din bogatul material folcloric, cules de poet din toate regiunile românești, s-au născut multe din creațiile sale în proză sau în versuri, Eminescu prelucrând izvoare sau teme populare, fie lăsând neatins motivul de bază asupra căruia s-a oprit, fie, uneori, transformându-l sau îmbogățindu-l cu adaosuri originale de mare valoare artistică. Din categoria unor asemenea prelucrări fac parte basmul în proză „Făt-Frumos-din-Lacrimă”, basmul în versuri „Călin Nebunul” sau poeziile „De-aș avea”, „Revedere”, „Ce te legeni...”, „La mijloc de codru...” etc.

Ca și Eminescu, Labiș nu numai că a valorificat, în mai mică măsură, în creația sa mituri, teme și motive populare, dar s-a și apropiat de folclor din perspectiva folcloristului. Cu privire la primul aspect, se pot evidenția două poeme labișiene. Miorița și Meșterul, deosebite prin pătrunderea în esența lor a două dintre miturile noastre folclorice fundamentale – mitul existenței pastorale și mitul estetic.

Labiș a cules strigături, orații de nuntă, urături, balade, povești de la rapsozi ca bădița Gheorghe Panțiru de la Văleni – Stânișoara, Mălini, Dumitru Nițan din Boroaia sau Constantin Hlihor din Baia.

Eminescu se va înălța însă cu izvoarele sale din creația populară pe culmile artei cuvântului, în poemele sale originale de inspirație folclorică „Călin (file din poveste)” și „Luceafărul”, unde motivele populare de la care pleacă sunt transfigurate în imagini neîntrecute și purtate de ritmul și melodia fără pereche a versurilor sale spre culmile mării poezii, ale poeziei totale, desăvârșite.

Apropiatii lui Labiș vorbesc despre „colosala lui erudiție” în materie de folclor. Cunoștea bine culegerile de folclor și îi plăcea în mod deosebit aceea a lui G. Dem. Teodorescu. Nu numai a cules folclor, dar a încercat și niște modeste studii cum ar fi „Urâtul în folclorul românesc”.

Despre Labiș se poate spune ceea ce Constantin Noica afirmă despre Eminescu: „Omul acesta a trăit cu suferința de a nu ști tot.”

Iată doar câteva repere pentru o cercetare minuțioasă a unui aspect esențial al vieții și activității poetilor – Mihai Eminescu și Nicolae Labiș, simbol al tinereții fără tinerețe.

Un grup de elevi din clasa a VIII-a

Scrisoare către domnul Ion Luca Caragiale

Sunt o elevă în clasa a VIII-a. Mă pasionează mult lectura, iar acum, când studiez opera „O scrisoare pierdută” de Ion Luca Caragiale, fără să vreau, gândul îmi zboară la opera marelui dramaturg. Cu ajutorul științei poate am reușit să fac o incursiune în trecut pentru a vă scrie aceste rânduri. Vă pare imposibil, dar este adevărat.

Dacă ați vedea, maestre, lumea de azi, condeiul v-ar scârțâi neîncetat, căci țara e așa cum ați schițat-o acum 150 de ani. Nimic nu s-a schimbat, sau aproape nimic.

Pentru mine, nimeni nu a știut să conducă o frază cu atâta ușurință și siguranță, într-o limbă românească, cu un ascuțit simț al umorului ca domnul Caragiale. Mărturisesc, cu tristețe, că numele dumneavoastră este mereu asociat cu o porție de răs copios. Din nefericire, puțini sunt cei care înțeleg că în spatele acelei comicării viclene, a acelei cascade de neologisme amuzante se ascunde o fire inteligentă, cu un comic sarcastic, ce a cunoscut prejudecățile și gândurile oamenilor. Cum spuneam, e sărbătoarea dumneavoastră. Dar, oare realizează cineva că a coborât din paginile dumneavoastră taman la începutul mileniului III și se străduiește cu ipocrizie să pară altfel decât este? O mulțime de cărți, analize, comentarii groase semnate I. L. Caragiale abundă în librăriile orașului. Cultura românească e în plină înflorire! „E sublimă, dar lipsește cu desăvârșire...” Ce e drept, la unii ... se nasc discursuri înălțătoare, dar prea seci, pentru că în spatele recitatorului nu se ascunde decât un actor fără viitor în viața teatrului românesc și rar poți crede că sunt și oameni talentați cărora să li se potrivească roluri ca o mânășă, iar aceia sunt din generația ce aparține trecutului, nicidecum din generația PRO! Apar în ziar articole cu gust amar, scrise fără o cât de puțină preocupare, conturând la infinit aceleași idei. Pentru unii, schițele dumitale nu sunt decât niște povestioare glumețe și nu reușesc să înțeleagă adevăratele caractere culese de dumneavoastră din realitate, cu un ascuțit spirit de observație și cu o atentă analiză psihologică. A, s-a schimbat ceva, totuși! E un lucru frumos că putem studia la școală „D-I Goe”, „Vizita ...”, alături de dascălii care nu mai sunt „Pedagogi de școală nouă”.

Dimpotrivă, își fac munca cu dăruire și dragoste, privesc capacitatea și bacalaureatul cu maximă seriozitate. Cam așa arată această perioadă, domnule Caragiale.

Despre mine, vă spun că pentru a vă cinsti memoria cu adevărat, trebuie să vă înțeleg creația, iar pentru a vă înțelege creația trebuie să vă citesc neconținut operele și mărturisesc că am încă destule pagini de parcurs.

Cu profundă considerație,

Ecaterina Cornea

Clasa a VIII-a

EROII NU MOR NICIODATĂ...

Natura a fost darnică cu satele comunei noastre: ne-a dăruit un pământ mănos cu oameni destoinici ce și-au durat vetre din timpuri îndepărtate și au învățat să meargă în pas cu istoria ținutului bucurându-se de soare și voie bună, însă întristându-se când negura năpastelor s-a abătut asupra lor.

Bucuriile și necazurile din toate timpurile i-au unit pe oamenii locului, i-au făcut să aibă un dezvoltat simț al respectului pentru patrimoniul material și cultural din vatra satelor lor. De la părinți au deprins și elevii școlilor noastre că în ziua de 29 Mai – Ziua Eroilor e necesar să aducem omagiu eroilor, ce s-au jertfit pentru țară.

Clipe de emoție, de vibrație profundă trăiesc toți cei adunați pentru a comemora pe eroul sublocotenent post mortem Constantin-Puiu Mihailovici, ucis la 23 decembrie 1989 în timp ce apăra sediul fostului Comitet Central, „un fiu al satului, un flăcău frumos, un militar chipeș”, plecat mult prea devreme dintre noi.

Versurile rostite cu fior, cântecul glasurilor de copii profund emoționați și florile așezate în tăcere pe mormânt au fost un semn al prețuirii tânărului ce a dovedit curaj și spirit de jertfă în momentele de grea cumpănă pentru țară.

Însoțiți de domnii profesori, cu aceleași adânci trăiri, au participat elevii noștri și la Păiseni, satul natal al sublocotenentului post mortem Ioan Grosaru căzut la datorie în Afganistan, erou ce va rămâne veșnic în memoria colegilor săi fiindcă prin jertfa sa a salvat alte cinci vieți ale camarazilor săi.

Toți cei prezenți au înțeles că „eroi au fost și eroi sunt încă...” cât va fi sub soare pământul românesc, că eroii nu aparțin doar trecutului, că sunt contemporani cu noi și avem datoria sacră să le cinstim memoria.

Dacă acești tineri curajoși, patrioți, altruști au plecat de „acasă” mult prea devreme lăsând în urmă pe cei dragi cărora le plâng sufletele de dor, se cuvine în această zi sfântă și nu numai, să depunem florile recunoștinței noastre pe morminte și să le rostim numele cu smerenie în glas.

Colectivul de redacție

„Clipa” – izvor de inspirație și creație

Cred că sunt în asentimentul colegilor mei când afirm că inițiativa de a avea o revistă a școlii noastre a fost o idee lăudabilă, primită cu bucurie de noi toți.

„Clipa” înseamnă pentru elevii sânguincioși momentul de inspirație, în care poți, prin arta cuvântului, să exprimi gânduri și trăiri alese, înseamnă speranțe și împliniri.

Noi am înțeles că orice existență are ceva sublim, ceva ce definește o existență veșnic generatoare de valori. Mai știm că sublimul esențial aparține Dumnezeuirii. Așa se explică sublimul florilor, ca expresie a tot ce poate fi mai frumos, mai gingaș, mai incitant la visare sau la trăire profund umană.

Eu am înțeles că florile apar chiar și în cele mai nefericite locuri, dar tot flori rămân. Ele sunt întruchiparea purității și a celor mai îndrăznețe năzuințe. Cine pot fi mai apropiați acestor nobile năzuințe decât copiii? Nume de flori s-au înscris pe paginile revistei: Ecaterina, Narcisa, Mihaela, Sorina, Diana, Daniel, Sebastian și alții care au presărat petale de flori și de vise pe pagini albe precum ghiociei primăverii.

Fie, deci, ca această apariție să nu se piardă niciodată, iar argumentul existenței sale să fie perenitatea viselor împodobite cu petale ale demnității și statorniciei noastre în acest spațiu mirific încărcat de poezie și istorie, unde încercăm să trăim frumos „visând până la Luceafăr” și chiar mai sus.

Dorim cititorilor revistei să aibă tenacitatea marelui Ștefan, ce ne străjuiește destinele și dulceața versului eminescian sau al lui Labiș, ce ne trimite în fiecare primăvară mireasma mălinului înflorit.

Jeremia Abel, clasa a VIII-a

SCURT ISTORIC AL REVISTELOR ȘCOLARE

■ În țara noastră revistele școlare au luat naștere după modelul primelor mari gazete românești, care militau pentru unitate națională. Este vorba de *Curierul românesc* (1829) sub conducerea lui I. Heliade Rădulescu, în Țara Românească, de *Albina românească* (1829) înființată de Gh. Asachi, în Moldova, și de *Gazeta de Transilvania* (1838) aflată sub îndrumarea lui Gh. Barițiu, Andrei și Iacob Mureșanu.

■ Prima revistă școlară, *Aurora*, a luat naștere în 1834, la Blaj, în Transilvania, sub imboldul *Curierului românesc* și a avut cea mai mare influență în epocă.

■ În perioada 1865-1900 au dominat revistele gimnaziale, deoarece școlile primare erau lipsite de posibilități, iar dintre școlile medii predominau atunci gimnaziile.

■ În vatra acestor reviste gimnaziale și-au făcut debutul, la vârste de 13-16 ani, scriitori de seamă ca: M. Eminescu, G. Coșbuc, M. Sadoveanu, T. Arghezi, N. Iorga, Gala Galaction, I. Al. Brătescu-Voinești, Demostene Botez, M. Cruceanu, I.M. Rașcu, Victor Eftimiu, Tudor Mușatescu, Mihail Drumeș.

■ Reforma învățământului inițiată în 1898 de marele om de școală, profesorul Spiru Haret, recomanda editarea de publicații ale elevilor și a avut ca efect creșterea numărului de reviste școlare.

■ Unirea tuturor provinciilor românești în 1918, armonizarea sistemului de învățământ pe tot cuprinsul țării și extinderea considerabilă a rețelei de școli duc la sporirea revistelor școlare și la redactarea lor cu entuziasm.

■ Pe lângă revistele oficiale, au apărut și reviste neoficiale, scoase de grupuri de elevi talentați de la școlile unde o astfel de inițiativă nu era încurajată de conducere. Redactorii sau chiar directorii unor asemenea publicații au fost și elevi care au devenit scriitori și critici binecunoscuți: Eugen Jebeleanu, Mihaela Dragomir, Eusebiu Camilar, Theodor Constantin, Ovidiu Papadima, Petru Comarnescu, Șerban Cioculescu, Grigore Băjenaru.

▪ Cel de-al doilea război mondial a întrerupt avântul revistelor școlare care vor fi redactate timid după Eliberare. Se poate spune că timp de 18 ani această activitate a intrat în amoțire. După 1966 se reia cu o vigoare uimitoare munca de editare, apărând într-un timp record, în toate colțurile țării, peste 700 de titluri de reviste tipărite și șapirografiate.

▪ Revistele școlare au stârnit pasiunea ziaristică a elevilor, nevoia tinerilor de a-și exprima ca niște gazetari gândurile, sentimentele, atitudinile, de a-și împărtăși primele creații literare, de a dezbate enigmele naturii și ale lumii vii. Ele au inspirat publicarea de antologii cu scrieri ale copiilor și liceenilor, la nivel județean sau național.

Informații culese de prof. Pater Adriana

***Bibliografie: Pasionații literaturii și istoriei, Editura Ion Creangă, București, 1982,
coordonator: prof. dr. Patița Silvestru***

REVENIRE

Vine un timp
Când nu te poți înțelege cu oamenii mari
Și atunci ai vrea să te preschimbi în copil
Dar e mult prea târziu...
Mai încerci jucându-te, să te ascunzi
După o rădăcină, sau o rază de soare
Și cauți genele mamei
Sau ale doamnei de la catedră:
Umezi, dulci sau amare
Ce-au picurat cândva peste un sâmbure,
Peste tine și te-a alintat și crescut
Ca să poți pleca în lume, să rodești,
să lupți, să te înalți și uneori
să mai și cazi...

Și atunci revii la rădăcină,
Căutând un crâmpei de răsărit,
Sau poate un asfințit de soare.
Revii la cuib și abia atunci
Totul te bucură cu adevărat
Sau poate te doare și înțelegi
Abia atunci ce-ai pierdut.

M.P.

O nouă generație ... PRO

Priviți-ne și primiți-ne roua ochilor în mâinile dumneavoastră ce ne-au arătat drumul cel mai bun și mai drept în viață!

Lăsați-ne să stropim noua potecă, pe care purcedem la drum, cu sfaturile ce ni le-ați dat cu atâta dragoste, cu frumoasele crâmpoie din copilăria noastră, cu inocentele amintiri și mai ales cu noianul de cunoștințe ce ni le-ați dăruit cu migală.

Vă rugăm să ne mai rețineți o clipă în preajma dumneavoastră: la lecția de română când plângeam după mama puiului de căprioară sau când străbăteam „drum de viață și de moarte” alături de Vitoria Lipan, la lecția de matematică unde am aflat cum se țin cifrele de mână și se avântă într-un dans amețitor, la istorie unde am învățat să înfruntăm dușmanul aprig ce-a năvălit peste noi cu gând vrăjmas, la muzică unde cântecul nostru făcea cerul să zâmbească, la lecțiile de geografie sau științele naturii unde învățam să iubim cerul și pământul, sau la desen unde reușeam pe coli albe să înflorim merii și cireșii, iar pe îngeri îi făceam să zâmbească.

De fiecare dată doamnă învățătoare, domnule diriginte ne fermați cu privirea, ne linișteți cu vorbe înțelepte, ne sădeți încredere și ne îndrumați să devenim „oameni adevărați” și de aceea astăzi întoarcem privirea spre înapoi, înainte de a porni spre „necunoscut” și pentru tot și toate vă mulțumim.

Iacob Marian Sebastian – absolvent clasa a VIII-a

Respect și duioșie pentru dascălii de odinioară

Mă aflu în fața unui examen important și dificil din viața mea și în clipele de liniște parcă mai aud glasurile dragi .. parcă mai văd locurile sfinte de unde îmi trag „rădăcinile” pentru viitoarea mea profesie ...

Știu că generația căreia i-am dăruit noi cheia succesului când am terminat ciclul gimnazial trăiește aceleași sentimente. Aș vrea să port „un dialog între generații”, prin firele nevăzute ale gândurilor.

Din când în când, mă cuprinde dorul să mă întorc acolo unde inocența îmi însoțea pașii, să re trăiesc candoarea vieții de școlăriță din locul acum mai drag ca niciodată, unul însuflețit de căldura și de mireasma de carte, de spirit, de viață, de joc.

E un loc peste care timpul trece nestăpânit, dar care continuă să trăiască în sufletul fiecărui adolescent ca „o icoană vie” că doar acolo au prins contur visele noastre.

Acolo, în acel colț de lume și de rai, am învățat tainele cititului și socotitului, acolo am cunoscut dascăli cu vocație care au pus ceva „din ființa lor” la zidirea și înălțarea noastră.

Afecțiunea îmbinată cu severitatea, înțelegerea, ordinea, disciplina răbdarea și mai ales înțelepciunea primite de la dascălii de odinioară mi-au călăuzit pașii, gândurile și sentimentele firave și puternice deopotrivă.

Cu indulgență și atenție, acolo ne-au privit niște ochi înțelepți ai minții și ai sufletului, ne-au conturat personalitatea și ne-au îndreptat cugetul larg deschis spre viitor.

A fost calm și agitat, vesel și trist, ușor și greu, dar mai ales minunat.

Păstrăm cu drag în inimă, noi, cei ce-am pășit într-o altă etapă a vieții, amintirea celor MARI, a dascălilor ce ne-au îndrumat cu atâta dăruire și am certitudinea că nu vor cunoaște uitarea nici în inima absolvenților de acum, iar recunoștința și duioșia vor dăinui mereu. Nu se vor sfârși nicicând ...

Și mai cred că toate se întâmplă an de an în locul acela, unde oamenii știu să sfințească locul cu munca lor ...

Iacob Alexandra Elena

– fostă absolventă a Școlii Gimnaziale Cornu Luncii

Dragi nepoți,

Sunt o bunică a zilelor noastre. N-am învățat să mânuiesc calculatorul, tableta și nici mobilul așa de bine .

Am educat tinerele vlăstare cândva, am vegheat creșterea nepoților mei și pot să mă bucur nespus când treburile merg bine în comunitatea în care trăim și mai ales când văd că urmașii noștri știu să cinstească munca generației mele.

Am citit în revista „Clipa” preocupările dascălilor voștri care fac lecții, nu pentru că li se plătește, nici pentru că se tem de cei mari, ci pentru că au un „prisos de bunătate” în ei, pentru că vor ca viitorul vostru să fie frumos și luminos.

Mai văd că părinții voștri sunt tare ocupați, stresați, dar au o mare dragoste pentru voi, copiii. Mă întreb de ce voi nu vreți întotdeauna să le răsplătiți truda cu mai multă perseverență în studiu, cu o comportare mai civilizată, cu mai multă grijă și dragoste pentru casă, familie, tradiție și țară?!

Mai cred că dacă ați trece mai des pragul casei bunicilor, dacă ați fi mai atenți la vorbele lor înțelepte, izvorâte din experiența vieții, ați fi mai bogați sufletește, mai sensibili, mai harnici și mai buni.

Tare aș vrea să dovedeți respect și dragoste pentru părinți, dascăli și bunici, să fiți nepoții operei lui B. Șt. Delavrancea, I. Teodoreanu, I. Creangă și mai ales să ne arătați că tot ce-am sădit în generația voastră n-a fost în zadar ... În preajma examenelor, doresc din toată inima rezultate frumoase și gânduri bune tuturor copiilor și mai ales nepoților noștri din clasa a VIII-a.

O bunică a generației PRO

Gânduri de părinte...

Pentru mine, ca părinte, terminarea ciclului gimnazial înseamnă readucere aminte, emoție și bucurie, certitudine și neliniște...

Fîica mea a avut norocul să studieze într-o școală unde am simțit că „omul sfințește locul”, unde un inimos colectiv didactic în frunte cu domnul director, plin de abnegație, pricepere și pasiune au reușit să asigure un suport material, dar și instructiv – educativ, propice obținerii unor rezultate bune de către copiii noștri.

Alături de alți părinți inimoși, interesați de pregătirea pentru viață a copiilor, am colaborat cu doamna învățătoare, cu domnul diriginte și am vegheat la liniștea, armonia și bunătatea acestui lăcaș în care se depune atâta efort pentru educația, instrucția și formarea elevilor.

Acum, în preajma examenelor când noi, părinții, avem cele mai mari emoții, ne îndreptăm gândurile pline de recunoștință față de întregul colectiv didactic, dorindu-le sănătate și împliniri, iar copiilor minte luminată și succese pentru a ne bucura.

Lili Amariei (Davidel Narcisa)

Portret în luna mai

În liniștea așternută peste clasă, când toți își aștern gândurile cu răbdare pe ultima teză din ciclul gimnazial, în iureșul pauzelor, în clipele de cugetare adâncă, chipul ECATERINEI îmi apare ca o floare de câmp ce zâmbește dulce soarelui primăvărat.

Mereu zâmbitoare, cu un fel de neastâmpăr în privire, grijulie pentru răspunsurile ce le poate da întrebărilor noastre, atentă să scrie frumos și corect, dar mai ales perseverentă, Katy s-a născut cu un dar nebănuț de poezie și lumină. Mi-a dovedit prin compunerile elaborate că știe să iubească zăpada, ploaia, soarele, cerul și pământul și mai ales, că poate să acopere cu zâmbetul ei tristețea și durerea celor din jur.

Uitându-mă la ea, îmi vine să-i spun „Îmi va fi dor de tine ca de mulți, mulți alți elevi dragi”.

Privind-o, vă dau spre meditare versurile:

*„O picură iarna
Cu pata zăpezii,
Alunecă în viață
Ca o întrebare fără răspuns,
Sărută ploile
Ca un ghiocel timpuriu,
Și ocolește întunericul
Ca un pescăruș rănit”.*

M. P.

Rămas bun, doamna învățătoare!

Sună clopoțelul melancolic pentru noi, elevii clasei a IV-a!

Privesc în jur și parcă nimic nu s-a schimbat. Suntem tot noi, cei care acum patru ani am pășit împreună pe greul, dar frumosul drum al învățaturii, vegheați atent și cu dragoste nemărginită de draga noastră învățătoare, Rusu Paraschiva.

La început, toate ni se încurcau în minte. Eram introduși într-o lume nouă. Eram speriați, timizi și nu ne găseam locul în acea lume a bastonașelor, a primelor litere și cifre. Banca și rechizitele erau niște necunoscute pentru noi.

Cu doamna, am învățat să scriem, să citim și să gândim corect, dar lucrul cel mai important pe care l-am învățat a fost să fim tari în orice situație. Lângă doamna am învățat ce înseamnă respectul față de ceilalți, am descifrat o parte din tainele vieții de școlar și am învățat să luptăm cu greutățile acesteia.

Sunt convinsă că, pentru fiecare elev, doamna învățătoare va rămâne ființa cea mai respectată din toată viața de școlar. Ea va avea întotdeauna un loc al ei în sufletul și în gândul fiecărui elev. Pentru mine, va fi mereu raza de liniște și pace sufletească. Va rămâne mereu izvorul nesecat de sfaturi și gânduri din care mi-am potolit setea de cunoaștere. Pe doamna mea o voi respecta și admira toată viața. Sunt cuvinte simple care vin din adâncul sufletului meu de copil, sunt gânduri adevărate pe care le împărtășesc cu drag doamnei învățătoare la sfârșitul clasei a IV-a.

Se încheie o etapă din viața mea de elev și sunt pusă în fața unei situații neplăcute: despărțirea de doamna mea învățătoare.

Sunt sigură că doamna va vedea în ochii noștri înlăcrimați toată dragostea noastră, tot respectul și toate gândurile bune. Lacrimile noastre îi vor spune doamnei „Vă iubim și vă mulțumim pentru tot!”

Popa Petronela, clasa a IV-a

Culorile primăverii

E iarăși primăvară. O explozie de verde crud a îmbrăcat întreaga natură cu mireasmă dulce tămâiată.

În dimineața binecuvântată a copilăriei mele, nu mă satur să privesc pomii înzăpeziți de atâta alb, ce le-a invadat ramurile. Flori albe și roz, agățate ștrepțușor de ramuri, răspândesc o ploaie de miresme. Parcă o baghetă minunată a trecut peste păduri și livezi și a făcut imaginile mohorâte să fie vesele, adevărate raze de culoare și binecuvântare. În belșugul de verdeată crudă, în mulțimea petalelor de forme și culori neînchipuite, Dumnezeu a pus cu nemiluita frumusețe și gingășie și leacuri pentru suflet. Cum să nu culegi sau să cumperi flori? Cum să nu simți în palme gingășia ghiocelor albi, mângâierea catifelată a violetelor sau brândușelor, sau atingerea timidă a lăcrămioarelor?

Îți amintești cum primăvara trecută ai stat o oră cu ochii ațintiți spre cer și ai privit șirurile de cocori ce-ți aduceau pe aripi primăvara? Sigur îți amintești, fiindcă mama te-a luat de urechi deoarece ai întârziat și ai stat rătăcit cu privirea printre nori și nu ți-ai terminat tema. Mai ții minte când ai rămas la bunici să te joci cu un mielut alb și cu bobocii de aur? Alergai naiv după fluturii din livadă și priveai uluit zarzărul cel mic din grădina bunicului, îmbrăcat peste noapte în alb. Într-o dimineață chiar ai plâns când ai văzut vâlul de floare al caisului răspândit peste verdele mătăsos al firelor de iarbă.

Erai mic atunci și știai că armonia de culori o seamănă cu dărnicie pe pământ. Atotputernicul prin razele soarelui, făcându-ne să trăim frumos, să ne bucurăm că suntem flori ale acestui pământ.

Dar acum ești mare ... Acum îți place să alergi în vânt, să simți cum îți cântă la ureche o strună nevăzută, prefăcându-te a crede că e glasul primăverii. Acum ai vrea să faci un buchețel de culori și miresme și să-l dai cuiva drag. Acum știi că ar fi grozav să te rostogolești prin verdele crud, să găsești un ceas, să-l muști de urechi pentru a sta timpul în loc, să te sature de alb, de albastru ...

Dar vezi, iar rătăcești printre vise și amintiri și o să te ia mama de urechi că nu lucrezi suficient la matematică, la română, la ... , la ... , că-ți place doar să te scalzi cu privirea în culorile primăverii.

Ieremie Abel, clasa a VIII-a

O zi ploioasă de primăvară

Era o zi rece de primăvară. Încă de dimineață, o ploaie mărunță și deasă a început să cadă din cerul plumburiu. Stropii mici și grei se prăvăleau neconținut spre pământ, într-un ritm de ziceai că ar fi vrut să înece întreaga natură.

Ploua fără încetare, fără pauză. Pe străzile pustii ale satului niciun trecător nu se încumeta să dea piept cu ploaia rece de primăvară. Alungată de vremea rea, toată

suflarea s-a adăpostit, tot satul era pustiu. Doar câte o pasăre îndrăzneată săgeta văzduhul mohorât. Undeva, sub o ramură de copac groasă și plină de frunze mari, ca un acoperiș de case, o pasăre stătea zgribulită și murată. Penele îi erau pline leoarcă, iar ghearele ascuțite erau înfipite adânc în scoarța copacului. Ochiul mic era închis, iar aripile gingașe le avea trase pe lângă corp. Șiroaiele de apă i se scurgeau pe corpul zburlit, iar ea era încremenită, apăra niște ouă mici de vitregia naturii. Era o viitoare mamă. De atunci am prins ură pe zilele ploioase, pentru că anumite păsări și animale suferă cumplit pe vreme ploioasă.

Ploaia binefăcătoare, curată și calmă este benefică pentru natură și viețuitoare, dar, când e vijelioasă și rece, bieteile viețuitoare suferă, iar oamenii din zonele inundate înalță rugă fierbinți către Divinitate să fie apărați de potop.

Davidel Narcisa, clasa a VIII-a

Nostalgie

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața omului, care lasă în suflet dulci aduceri-aminte, la care revii oricând.

Copiii de ieri au știut să se bucure din plin de această perioadă a copilăriei. Se jucau foarte mult, își petreceau timpul liber în natură, știind să aprecieze tot ce e frumos. Printre copiii de ieri se numără și părinții noștri, care mereu ne povestesc despre vârsta lor inocentă, despre isprăvile făcute, despre amintirile lor. Ținând cont de ce mi-au povestit părinții, mi-am putut imagina o zi din copilăria copilului de ieri ... Începeau ziua cu zâmbetul pe buze, pregătiți pentru joacă și pozne. Copiii nu aveau preocupările celor mari, nu se grăbeau să crească, se bucurau din plin de fascinația jocului, de jucării inventate și de prieteni. Cât era ziua de mare se adunau în grup și jucau jocuri precum „Sticluța cu otravă”, „De-a prinselea”, „Rațele și vânătorii”, „Șotronul”. Pentru noi, sună ciudat aceste denumiri, dar pentru ei însemna copilărie. Duceau un stil de viață sănătos, aveau energie și se bucurau de aerul curat ce exista cândva ... Așa erau ei, copiii de ieri. Mergeau în grupuri în pădure după flori, fragi, bureți, sau vara se scăldau în apa Moldovei.

Copiii de astăzi nu știu să se mai bucure de copilărie, petrecându-și-o într-un mod foarte plictisitor. Noi nu mai avem timp să ne jucăm, în schimb, calculatorul, tableta, telefonul sunt pe primul loc. Am început să avem griji, să credem că ne-am maturizat, că suntem adulți, pe când noi suntem niște copii ce ar trebui să-și vadă de jocurile lor, de studiul pentru viitorul lor.

Cine mai aleargă desculț prin iarba mătăsoasă, cine mai ascultă cântecul cucului, al privighetorii sau mai aleargă la bunici să le ducă flori sau fructele pădurii?

Poate că pădurea lui Labiș sau Moldova „cea limpede ca cristalul și frumos curgătoare” ne mai cheamă și oare de ce nu reușim să vibrăm la chemarea lor?

Feeria naturii ce altădată ne fermeca prin murmurul cristalin al izvoarelor, prin „mișcarea naltei ierbi”, prin „mersul tainic al cârdului de cerbi”, parcă nu mai are pentru nimeni aceeași putere sensibilizatoare și o ploaie de întrebări se revarsă asupra mea. Unde a dispărut copilăria?

În momentele de meditație profundă, eul din mine îmi dă răspuns la toate întrebările într-un „dor dureros de dulce”.

Nu pot să nu recunosc că sunt cuprinsă de profunde sentimente de regret pentru trecerea ireversibilă a timpului, pentru că n-am fost „copilul de oriunde și oricând”, pentru că am ajuns mult prea devreme să spunem mulți dintre noi:

„Unde ești copilărie

Cu pădurea ta cu tot?”

Am certitudinea că e o mare diferență între copilăria de ieri și generația de azi, însă ar trebui să reținem un lucru ce ne umple sufletul de bucurie: „Copilăria este inima tuturor vârstelor.”

Croitoriu Sorina, clasa a VII-a A

Bunica mea

Trec nepăsătoare clipele pe lângă mine vrând să-mi fure copilăria. Nimeni nu-mi poate lua amintirile și imaginile sacre ce le păstrez tainic în sufletul meu.

O văd, o văd ca prin vis, o văd aieva. Era o bătrânică cu părul nins de trecerea vremii, cu ochii mici ca două migdale, cu o gură micuță, puțin adusă spre bărbie, din care izvorau vorbe și trăiri adânci.

Nu era impunătoare, dar știa să se impună. Statura îi era chiar plăpândă, puțin adusă de spate și avea un mers domol. Pe chipul ei citeam frumusețea unei zâne din lumea basmului, căci radia de bunătate și înțelepciune. Alături de mama, ea mi-a vegheat primul zâmbet, primii pași, prima lacrimă. Și știa bine bunica necazul meu, căci găsea cuvinte dureros de dulci care să mă aline și-n poala ei fermecată mi se vindeca rana. În căsuța ei modestă, totul sclipea de curățenie, mirosea a busuioc și a levănțică, iar în zilele de sărbătoare plutea în încăpere și izul bisericesc al candeliei mereu aprinse.

Nimeni n-o întrecea pe bătrânică mea la lucrul de mână făcut cu atâta migală și nici în gătitul plăcintelor și al cozonacilor pufoși. Mereu găsea pentru mine răgazul să-mi povestească frumos și tainic întâmplări străvechi, să-mi cânte o doină, să-mi dea un sfat înțelept sau să-mi dăruiască nuci, mere coapte, pere zemoase, colaci, cireșe dulci amărui și ...

Dar acum ... nu mai e! S-a dus, s-a dus bunicuța mea! Și-a îngăduit să se retragă pentru a se odihni. Acum nici casa nu mai este la fel, plăcintele nu mai sunt gustoase, iar cireșul nu mai are cireșe dulci și roșii. E dureros că bunicuța mea a plecat. Unde? ... În cer, de unde mă veghează și-mi trimite câte o rază, câte un zâmbet ...

E liniște și e întuneric. Las privirea asupra bătrânului nuc și în umbra lui o zăresc pe bunica zâmbitoare. Parcă-i aud și pașii și aș vrea să o întâmpin, s-o îmbrățișez, iar ea să mă sărute pe frunte.

O păstrez aici în inimă, mereu vie, iar când caișii sunt în floare, vărs o lacrimă albă pentru bunicuța mea. Doar pentru ea!

Carpiuc Marina, clasa a VII-a A

Prietena mea

Sunt în clasă la ora de desen și, fără să vreau, privirea se îndreaptă spre colega mea , Elena, iar gândul mă poartă cu ani în urmă, când am venit în clasa I.

Toți o priveam cu dragălășenie pe fetița sfioasă cu ochii mari, albaștri ca marea, cu părul buclat și blond, cu gura mică asemeni unei cireșe coapte. Doamna noastră a îmbrățișat-o cu privirea. Era o fire ordonată, cuvîncioasă și isteată.

Acum, la cei 14 ani împliniți, aproape nimic nu s-a schimbat în înfățișarea ei aleasă. Ochii, o adevărată poartă spre un suflet nobil, au rămas la fel de albaștri, doar că, în clipele ei de visare devin adânci ca două viorele împovărate de rouă. Părul blond, îngrijit, împletit în două codițe, îi încadrează fața luminoasă ce radiază de bunătate.

Mă bucur că a rămas pentru noi un model de perseverență la studiu, un bun și tainic sfătuitor, un imbold pentru fapte bune, căci ține mult la onoarea clasei.

Frumusețea ei naturală îi oferă distincție. Nu agreează ținuta stridentă și accesoriile de prost gust. E unică în felul ei.

Îmi place să o ascult când se afirmă cu idei frumoase și originale la orele de limbă română, o admir pentru logica și sclipirea ei la matematică și aproape că o invidiez pentru talentul ei la muzică și rezultatele de la concursurile școlare.

Nu, nu pot decât să o admir și mă mir de unde are atâta energie, atâta respec și dragoste pentru familia sa și pentru dascălii noștri.

Nimic nu-i scapă din viața clasei. Are mult spirit de observație și spirit organizatoric. Cum oare a adunat bunul Dumnezeu atâtea calități în Elena, împodobindu-i frumosul caracter, făcând-o și sensibilă, dar și exigentă în tot ce face?

Mă bucur nespus că este prietena mea și aș vrea să-mi rămână prietenă mult timp de acum încolo.

Sandu Loredana, clasa a VIII-a

Vis nedeslușit

Un visător este cineva care își poate găsi calea numai sub lumina razelor lunii, iar meritul lui este că zărește zorii înaintea restului lumii. Nimeni nu trebuie să negocieze cu visele sale, trebuie să fie libere să zboare și să se înalțe. Nimeni și nimic nu are dreptul să ne limiteze visarea.

Când noaptea se lasă peste casele adormite, toate vietățile lumii cad pradă reginei întunecate și totul în jur amorțește sub vraja somnului.

O liniște misterioasă se așterne în dormitorul meu. Cu pumnii strânși la piept și cu gândul calm ajung în lumea viselor. În calea mea apare o prințesă de foc și trei cărări: una de aur, una de argint și una de diamant. Prințesa mă sfătuiește să fac alegerea corectă, altfel, voi avea de suferit.

Cărarea de aur strălucea în lumina razelor soarelui ca cea mai fericită zână, iar celelalte două sclipeau și încântau prin noblețea lor.

M-am hotărât să le străbat pe toate în ordine, deoarece toate ascundeau secrete nemaîntâlnite, care așteptau să fie deslușite.

Pe drumul de aur, petale de roze cădeau deasupra mea. Insecte firave și păsări blânde roiau în jurul meu și totul mă făcea să zâmbesc. Cu cât mă adânceam mai tare în sătucul animalelor, întâlneam tot mai multe vietăți.

Începea apoi cărarea de argint. Pansele colorate și catifelate își făceau loc pe marmura albă și-n tainice priviri își iroseau parfumurile vesele. Aici puteam atinge cerul cu gândurile mele, puteam găsi speranță în tot ce nu există.

Un spiriduș a apărut în calea mea și m-a condus la ultima cărare, cea încrustată cu diamante. Se pare că nu eram singură. Simțeam cum o umbră îmi fugărea pasul. Simțeam și o inimă ce bătea întruna ca o toacă.

Speriată, m-am îndreptat spre o pădure cu plantele uscate, copacii vestejiți, iar vietățile îngrozite parcă-mi cereau ajutorul pentru ceva anume. Mă afundam tot mai tare în pădurea uscată. Gândurile plecau și veneau ca niște șoaapte.

Dincolo de pădure, era o lume întreagă cu dureri și bucurii. Deodată, am pășit într-o ceață deasă care îmi străpungea speranțele. Încercam să întreb pe cineva dacă știe unde mă îndrept sau dacă știe ce e dincolo de acest loc. Lumea tăcea. Doar din când în când zăream câte un copil zâmbind. Lumini haotice se stingeau și se aprindeau. În spatele meu, simțeam cum cineva îmi dădea sfaturi rele și mă îndemna la eșec. Simțeam cum inima mi se umple brusc de tristețe. M-am întors încet să văd cine era, dar, înfricoșată, m-am trezit.

Încercam să-mi amintesc ce se întâmplase în acel vis. Încercam să deslușesc mesajul întâmplărilor, dar totul era doar o înșiruire de idei. Mă străduiam să-mi dau seama cine era umbra misterioasă și de ce îmi dorea răul, dar totul a rămas un vis nedeslușit la care voi reflecta mult timp.

Blanariu Paula, clasa a VII-a A

E primăvară iar!

Zăpada fragilă s-a topit dând viață primei flori. Somnoros, ghiocelul dalb a-nceput să surâdă: „Iar mă trezesc primul!” Narcise de nea și de aur, clopoței, lăcrămioare sunt brodate pe ogoare de Primăvară. Copăceii înfloresc de atâta frumusețe, păsărelele cântă o serenadă naturii. Pământu-i o scenă de dans pentru fluturi și macii te îmbie cu vinul petalelor. Nu simți când se așterne o liniște de rai și Noaptea apare pentru a sfîrși totul cu o ploaie caldă și blândă. Stelele își pleacă genele, rușinate, căci frumusețea e de nedescris.

Nacu Elena, clasa a VI-a

AMINTIRILE COPILĂRIEI

Mereu îmi aduc aminte de clipele minunate petrecute la bunici.

În vacanțe, mergeam cu mare drag la ei. Vara stăteam și mă jucam cu prietenele de acolo, iar iarna adoram să stau la gura sobei și să citesc câte o poveste.

Îi ajutam la treburi și mergeam des în grădină la udat florile, alături de bunica sau culegând legume și fructe.

Îmi plăcea aerul de la țară, iubeam animalele din gospodăria bunicilor, și deseori mergeam cu ei în câmp.

Când se coceau cireșele, mergeam și culegeam nenumărate și le savuram cu poftă. Stăteam pe cerdacul casei și mă gândeam la părinți, întrebându-mă în gând: „Oare ce fac?”, și chiar atunci venea o adiere de vânt ușoară care făcea să-mi treacă dorul de casă, fiindcă-i aveam aproape pe bunii mei bunici.

Bunica îmi pregătea dulciuri, prăjituri, deoarece vroia ca eu să mă simt cât mai bine.

Uneori ne adunam toți nepoții la bunici și era mare zarvă. Mergeam la cules de căpșuni cu un coșuleț care adesea era golit pe jumătate. Seara, ne mai adunam în jurul bunicii pentru a ne citi o poveste. În zilele însorite, culegeam flori dăruindu-le bunicii. Sunt foarte multe lucruri frumoase pe care la oraș nu le poți face.

Bunicii ne dădeau sfaturi și povețe, ne îndreptau mereu spre calea cea bună.

Amintirile petrecute la dâșii au fost și sunt superbe. Ele vor rămâne mereu în gândurile și în sufletele noastre, iar imaginea lor dăinuie în sufletele noastre ca o icoană sfântă.

Balan Emilia, clasa a IV-a

SĂ COMUNICĂM!

Interviu luat elevei de clasa a VIII-a, Ecaterina Cornea

D: – Salut, Ecaterina! Îmi acorzi, te rog, câteva clipe?

E: – Desigur, Diana. Îmi face plăcere să comunic cu fetele din clasa voastră.

D: – Se spune în școală că ești cea mai perseverentă elevă din clasa a VIII-a. E adevărat?

E: – Da. Sunt perseverentă și mă străduiesc mult. Am evoluat și m-am maturizat datorită sprijinului doamnei profesoare de limba română, care a crezut în mine și m-a susținut în toate deciziile.

D: – La ce obiect înveți cu plăcere și la ce obiect întâmpini greutăți?

E: – Pot spune că învăț cu plăcere și mă descurc foarte bine la limba română și întâmpin greutăți la matematică.

D: – Există vreun secret în pregătirea ta? Ne-am bucurat mult când am aflat notele pe care le-ai luat la simulare.

E: – Sunt foarte mulțumită de nota obținută la limba română, dar sunt jenată de nota la matematică. La limba română și limba engleză încerc să fiu cea mai bună și învăț cu plăcere. Secretul constă în perseverență și seriozitate.

D: – Cât timp studiezi pe zi? Cum îți petreci timpul liber?

E: – Încerc să studiez cât mai mult posibil. Îmi rămâne puțin timp liber pe care mi-l petrec citind.

D: – Crezi că vei reuși la liceul și profilul dorit?

E: – Cred că pot să excelez și să îmi urmez mărețul vis de a ajunge studentă la drept.

D: – Având în vedere că pentru mulți dintre noi ești un model, ce sfaturi ne poți da?

E: – Singurul sfat pe care vi-l pot da este să vă urmați visul și să nu renunțați niciodată.

D: – Ce trăiri ai, știind că în curând vei pleca din școala noastră?

E: – Sunt sigură că întotdeauna voi purta în gând chipul drag al doamnelor și domnilor profesori. Gândul că voi pleca din școală și mă voi despărți de profesori, de colegi, de prieteni, îmi provoacă un sentiment de tristețe, dar mă consolează gândul că îi voi revedea.

D: – Îți mulțumesc mult pentru amabilitate și sinceritate. Îți doresc succes ție și colegilor tăi.

E: – Cu multă plăcere, Diana. Mă simt mândră că m-ai ales pentru acest interviu.

Reporter – Apetrei Diana, clasa a VII-a A

Dragostea

Ce este dragostea? Această întrebare o găsim aproape în toate oracolele cu același nume, fluturată pe buzele multora, asociată cu ceva trivial, privită de unii doar prin prisma unui film, a unei cărți sau "ceva" de care trebuie să ne jenăm.

Studiind creațiile „Măi bădiță, floare dulce” sau „Doina”, căutând sensul acestui cuvânt „miracol” care apropie oamenii, îi face mai buni, mai frumoși, mai înțelepți, îi ajută să zidească, să înalțe și nicidecum să dărâme, să distrugă, să rănească, am aflat răspunsurile:

M. P. Un sentiment frumos, pur, de afecțiune față de cineva drag: Dumnezeu, mamă, floare, cer înstelat, liliac înmiresmat, șoaptă de izvor, ciripit de rândunică, zâmbet inocent de copil, loc natal, răsărit sau apus de soare.

B. D. Floarea din grădina noastră, de care trebuie să avem grijă să crească și să nu moară.

A. A. Un pom roditor care peste ani va muri și iar va învia.

A. I. „Iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu” spunea Iisus. Aceasta este dragostea adevărată. Când un coleg îți cere să-l ajuți, trebuie să-l ajuți, dar când spune un cuvânt urât sau face ceva necuviincios, trebuie să-i spui că a greșit, dar cu blândețe. Astfel îți poți iubi aproapele.

N. D. Dragostea este un sentiment frumos, este îndelung răbdătoare, dragostea nu pierde niciodată. Ea îți dă putere să mergi mai departe și să treci peste toate greutățile.

M. C. Dragostea este un sentiment curat pe care îl ai la orice vârstă. Cu toate acestea, trebuie să fim atenți la oamenii pe care îi iubim, pentru că și aceștia ne pot face rău.

S. C. Dragostea este un sentiment frumos, pe care noi începem să-l simțim la vârsta de 13-14 ani. Eu cred că dragostea este cel mai frumos sentiment din viața omului, e ceva mirific, e un balsam al sufletului în care te poți scălda. Reprezintă o dovadă a existenței noastre pe acest pământ. E ca un pom roditor care își întinde ramurile, cuprinzând inimile tuturor, îndemnându-le la armonie. La vârsta noastră simțim dragoste pentru lucruri sfinte, familie, școală, casa părintească, țară, iar restul e doar un fior, ceva platonice. Dragostea străbate timpurile și atât cât e viață pe pământ va exista și ea, ajutându-ne să fim OAMENI, să iubim frumosul, iar în rest, va avea grijă Cupidon, la timpul potrivit, de fiecare dintre noi

ȘTIAȚI CĂ...

- *Există două viețuitoare care pot vedea spațiul din spatele lor fără să-și întoarcă capul: iepurele și papagalul.*
- *Din cauza gravității, munții nu pot avea mai mult de 15000 metri înălțime.*
- *Există nu doar oxigen gazos, ci și oxigen lichid. Din 800 de litri de oxigen gazos se obține un litru de oxigen lichid.*
- *Dunărea este singurul fluviu din Europa care curge de la Vest la Est.*
- *Singurul curs picat de Elvis Presley în viața sa a fost cel de muzică.*
- *Cel mai înalt animal din lume este elefantul african, de 5 metri înălțime. Girafa atinge doar 4 metri.*
- *În decurs de o oră, inima se află în repaus doar 12'.*
- *Ursul Koala din Australia este singurul mamifer care nu bea apă niciodată. Se hrănește cu frunze de eucalipt care îi asigură și cantitatea de apă necesară organismului.*
- *Pe Pământ există circa 1300 de vulcani activi.*

Zimbru Laurențiu Ionuț, clasa a VII-a A

SĂ ȘTIM MAI MULTE DESPRE...

- **Insectele** sunt cele mai numeroase viețuitoare de pe pământ. Există cel puțin un milion de insecte, iar oamenii de știință cred că ar putea exista până la zece milioane de specii.
- Când **un copac** este tăiat, i se pot vedea inelele anuale de creștere. Copacul adaugă un nou inel în fiecare an.
- Multe **viețuitoare** fac mari eforturi pentru a-și ține puii în viață. De exemplu, femela scorpion cunoscută pentru veninul ei, este o mamă foarte grijulie timp de 12 zile, până când ei pot supraviețui singuri.
- Pământul se rotește în jurul Soarelui cu viteză de 30 km/s. La Polul Nord și la Polul Sud, 6 luni de lumină alternează cu 6 luni de întuneric.

Liță Alexandra, clasa a II-a

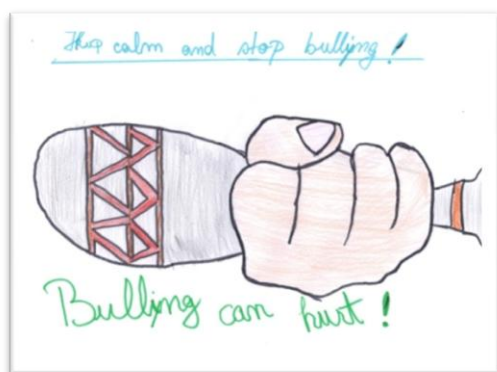
PAGINA DE LIMBA ENGLEZĂ

DESPRE VIOLENȚĂ SAU...FENOMENUL DE "BULLYING"

Violența școlară este astăzi un fenomen cu care se confruntă elevii, părinții sau profesorii, având o intensitate mai mare sau mai mică. În mediul școlar, violența se manifestă sub diferite forme: exprimare inadecvată sau jignitoare (poreclire, tachinare, ironizare, imitare, amenințare, hărțuire), bruscare, împingere, lovire, rănire); comportament care intră sub incidența legii (viol, consum de droguri, vandalism – provocarea de stricăciuni cu bună știință, furt); ofensă adusă statutului / autorității cadrului didactic (limbaj sau conduită neadecvată față de cadrul didactic); comportament școlar neadecvat: întârzierea la ore, părăsirea clasei în timpul orei, fumatul în școală și orice alt comportament care contravine flagrant regulamentului școlar în vigoare.

O formă de violență extrem de răspândită în mediile școlare este violența verbală, englezii folosesc termenul BULLYING - pentru a desemna atacurile verbale, intimidările exercitate prin amenințări, injurii, umilințe. Fenomenul BULLYING a constituit tema principală a prezentării de afișe realizate de elevii claselor a VII-a din școala noastră. Elevii au participat la activități de dezbatere cu privire la modul de manifestare a acestui fenomen și au fost invitați să ia atitudine împotriva lui prin mesaje (în limba engleză) și desene sugestive.

Vă prezentăm, în continuare, câteva dintre ele:

Elevul „violent” e zilnic alături de noi. Cum îl recunoaștem?
Este elevul care ...

- Se ceartă mai mult, amenință, îmbrânțește alți elevi mai des;
- Răspund obraznic părinților sau profesorilor când este muștrat;
- Se enervează rapid, reacționează agresiv la critică, este lipsit de autocontrol;
- În clasă, nu cooperează, nu îndeplinește cererile profesorilor, nu-și face temele și nu-l interesează aproape deloc activitățile școlare.

Poate nu ești de acord cu toate aceste lucruri și consideri că sunt o exagerare – o vorbă urâtă nu e violență. Dar, te rog, dragă cititorule, să citești ceea ce urmează și să meditezi apoi...

Într-o zi, un prieten care m-a văzut prezentând scuze, după o asemenea explozie de furie, mi-a înmănat o coală de hârtie și mi-a spus: **Mototolește-o !**

Mirat, l-am ascultat și am făcut o minge din acea coală de hârtie.

Apoi mi-a spus: **Acum fă-o așa cum era înainte!**

N-am reușit, firește! Am încercat s-o întind cât mai bine, dar hârtia rămânea șifonată.

Atunci prietenul a adăugat:

“Inima oamenilor este ca această coală de hârtie. Impresia pe care o lași în acea inimă pe care ai rănit-o va fi la fel de greu de șters precum “ridurile” de pe această hârtie. Chiar dacă vom încerca să corectăm greșeala, “semnele” vor rămâne.”

„Cine renunță la răutatea lui, scade cu atât răutatea lumii.” Marc Aureliu

Pagină realizată de prof. Acatrinei Irina împreună cu elevii clasei a VII-a

If I could fly, I would go and see the whole world. I could feel the wind blowing into my hair, to see how the things look from up there.

If I could fly, I would fly along with the birds. In the night, I would watch the moon and try to touch the stars.

I would visit cities, countries and islands. I could fly above the oceans and play with dolphins.

I would feel so wonderful and happy. I could reach more fast anywhere I want, even at school.

Yes! I guess it will be really amazing to fly. I wish I could do this to be a reality. It would be great.

(APOSTOL LACRAMIOARA)

It was the people's dream even ancient times and therefore I dreamed of this. It would be easier if I became a flyer. Then I could travel all over the world. I would see mountains, fields, oceans, seas and over beauties, that now we just could dream. The sun would be closer to me, as the clouds and rain. But we can fly with our thought and then it becomes possible even now.

Your thought can take you to the first snowdrops which bring spring on our land, the sunny days of the summer, the trees full of red apples, late, in the autumn, and the excitements of the cold days of Christmas.

Finally, to fly is wonderful.

(TIRNOVAN ADRIAN)

I think if I could fly I could be very happy because this thing is very interesting.

To fly is something that makes me to imagine that I am a bird or an airplane.

If I was an airplane, I would see Paris, London, the Indian land, the Northern Sea, the Everest Mountains.

If I was a bird, I would fly in the forest or on the castles to see many beautiful places.

I want to be an angel - a little boy- and I would fly to help people when they need someone to resolve their problems or to ease their sickness.

If I could fly, I would go every day to eat many bananas and oranges from the trees of the African countries.

If I could fly, I would feel a big freedom to fly anywhere in the world.

(NECHIFOR ANDREI)

To fly is my biggest wish. In this way, I could see all the beautiful of the nature: the forest full of brightly shining sun, the blue sky like the water of the oceans and, the rain and the beginning of the rainbow.

If I could fly, I would be exactly like a bird – I could fly and sing what it is in my heart: the happiness or the sadness. I could learn the language of the birds because I would stay much time with them.

(CHICHIRITA CRISTINA)

Flying means to become reality some of our dreams.

I could understand better the birds` life. I may spend mornings near the butterflies heating on the first rays of the sun. Flying I can get my father where he works, at 3000 miles away. I could see and talk to him and it would be a less distance between us.

If I could fly, I think I would like to make friends the dandelion fluffs, which seem dancing near the clouds, the autumn leaves, and the cold snowflakes.

If I could fly, I would feel free and happy.

(ONIGA MARIA)

I sometimes think how it would be to take the place of a bird, even for a minute.

If I could fly, I would see the world with different eyes.

Leave me hanging the warm breeze of the wind and wake up in nobody`s places. From the top of the sky, people look like the small ants.

What nice would be that we could fly among the fluffy clouds.

I would like becoming a girl of the spring to help flowers to grow up, trees to bloom, and the rain to fall onto the sky. I could fly over the earth full of the beautiful flowers, I could fly near the bird listening their feelings, good or bad, I could be a bee fling over the flowers.

I would like to fly.

(CROITORIU BIANCA)

One day, when I was nine years old and the life was like as a beautiful nice dream, my cousin, Jane, came to my house at seven o`clock in the morning and woke me up by tapping in the door. She said me:

- Get up, darling, because it`s a wonderful day, and I want to go with me in the field, in the mountains because it`s May, the flowers` month. It`s spring time. The birds are flying in the air on the blue sky. Both you and I let imagine we could fly as a bird or as a butterfly.

I want to say you a little poem about spring and flying in the sky:

*In early May
We sing and play
Because it`s spring
In the blue sky,
On the bird`s wings.*

I want to imagine that I am a butterfly and I want to fly on the bird`s wings, too.

Because it`s so beautiful, I imagine I could fly. And I want to fly above the trees, above the gardens, the villages and towns, above the rivers and mountains.

Now, let`s go, the nature wait us.

(ISAILA DENISA)

Fragmentele prezentate fac parte din eseurile elevilor clasei a VI-a cu care au participat la Concursul regional de limba engleză „BEST ENGLISH SPEAKING TEENS” (aprilie-mai 2014), desfășurat la Școala Gimnazială „Vasile Goldiș” din Alba Iulia. Elevii noștri au obținut mențiuni.

prof. Acatrinei Irina Roxana

ROLUL RELAȚIILOR INTERPESONALE ÎN DEZVOLTAREA COMPLETĂ ȘI ARMONIOASĂ A COPILULUI

Educația începe pe genunchii mamei și fiecare cuvânt rostit contribuie la formarea caracterului copilului.
Hoseau Ballou

Comunicarea este mai mult decât o împărăție de cuvinte, este un amestec de emoții, sentimente și preocupări. Dacă părinții nu își pot deschide sufletul unul în fața celuilalt, atunci nici copilul nu va găsi puterea și capacitatea de a comunica sentimentele și emoțiile pe care le încearcă.

Familia presupune comunicare, un contact permanent al sentimentelor, deoarece însăși temelia familiei trebuie să fie de natură emoțională. Ea trebuie să ofere copilului un mediu propice dezvoltării și formării acestuia, deoarece deține rolul central în asigurarea condițiilor necesare depășirii stadiilor de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza cristalizării personalității fiecărui individ. Anii petrecuți în familie ajută individul să se adapteze în societate, să se integreze în structura socială, să relaționeze. Primele comportamente se învață prin imitație și interacțiune și indică tipul relațiilor din familia de origine. Familia reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social și trebuie să asigure acestuia un climat de siguranță afectivă, un cadru de dezvoltare a individualității și posibilitatea valorizării individuale. Esența familiei constă în cei 4C: **compromis, considerație, comunicare și cooperare.**

Familia implică responsabilitate, atașament și relaționare. Relațiile cu vecinii, cu colegii de serviciu, cu preotul, sunt relații superficiale, pe când cele împărtășite cu membrii familiei sunt unice. Familia nu înseamnă doar soț și soție, ci părinți și copii. O relație fericită între părinte și copil reprezintă suportul necesar construirii unui comportament pozitiv al copilului.

Împărtășirea sentimentelor negative nu trebuie să fie o scuză pentru a învinui, pedepsi sau insulta. Sentimentele negative trebuie să existe, deoarece pe lume nu există numai oameni buni, ci și oameni mai puțin buni. Pentru o bună comunicare, receptorul trebuie să empatizeze cu emițătorul, fapt pentru care el nu trebuie să critice sentimentele celui din urmă și nici să încerce să le schimbe.

Uneori, stresul și oboseala pot cauza un comportament inadecvat al părintelui, în sensul că recurge la pedepse fizice. Repetate sau severe, aceste pedepse corporale pot răni copilul atât fizic, cât și emoțional. Copiii pedepsiți în acest mod sunt mai agresivi și, adesea, prezintă mai multe probleme legate de școală. Ceea ce trebuie să știe un părinte agresiv este următorul fapt: **pedeapsa dă naștere la mânie și resentimente, iar acest lucru nu încurajează un comportament responsabil, pozitiv. Copiii iubiți și apreciați au mai multe șanse de a fi copii buni.** De aceea, este de preferat ca în sânul familiei să existe o atmosferă cooperantă care să valorifice relațiile dintre părinți, dintre copii și părinți. Familia este o rețea de comunicare în care fiecare membru influențează natura sistemului și este influențat, la rândul său, de către acesta. Familia este locul în care membrii ei își pot exprima nevoile emoționale – pozitive sau negative. O comunicare deschisă va permite atât copiilor, cât și părinților să se înțeleagă, să se încurajeze și să se susțină reciproc pentru o bună și frumoasă dezvoltare.

Un părinte pozitiv își va dori un copil pozitiv, de aceea tot părintele trebuie să învețe cum să construiască copilului stima de sine. Un copil ce prezintă încredere în propriile forțe și abilități de a utiliza aptitudinile de care dispune pentru a favoriza propria-i dezvoltare va fi un copil pozitiv.

Iată cum poate un părinte să construiască unui copil stima de sine:

Să stabilească regulile și limitele împreună cu copilul

Să învețe să păstreze secretele copilului

Să-l facă responsabil pentru acțiunile sale și viața sa

Să îl învețe să fie amabil și de ajutor

Să îi transforme greșelile în oportunități de îmbunătățire

Să nu dezvăluie cunoștințelor punctele slabe ale copilului său

Să sprijine interesul copilului

Să evite răsfățul excesiv

Să remarce și să laude munca copilului

Comunicând cu un copil trebuie să trecem dincolo de simpla și banala conversație pentru a descoperi și a înțelege ce se află în spatele unor priviri străine, a unor dureri spontane sau a unor întrebări enervante. Adultul, implicat într-un act de comunicare cu un copil, trebuie să vadă în „micul om” din fața sa un „mare suflet” ce are nevoie de înțelegere și sprijin necondiționat. O astfel de discuție este de preferat să fie una sinceră și deschisă, o discuție în care adultul trebuie să se coboare la nivelul intelectual al copilului. Orice copil are nevoie de sprijinul adultului, de aprobarea acestuia, de un răspuns care să îi garanteze aceste elemente ce pot sugera existența unei comunicări eficiente.

În cadrul unui grup, eficientizarea comunicării se realizează prin seriozitate și responsabilitate, tocmai ceea ce implică școlaritatea. Profesorul trebuie să descopere în structura elevului aspecte pozitive, iar acesta se va strădui permanent să demonstreze că încrederea ce îi este acordată nu se va izbi de indiferență, ci se va fructifica într-un mod nebănuit.

Relațiile stabilite între elevii unei clase pot fi:

- **de intercunoaștere**, care se nasc din nevoia psihologică de a deține un set de cunoștințe despre partenerii de grup. Cu cât aceste cunoștințe sunt mai variate și mai consistente, cu atât relațiile sunt mai benefice și mai productive. În școlile din mediul rural, elevii provin dintr-o comunitate restrânsă, se cunosc destul de bine încă de la grădiniță, situație care le convine destul de bine. Chiar de la grădiniță, ei dovedesc capacități de a comunica în mod productiv, solicită de la partenerii de discuție elemente necunoscute, tocmai pentru a întregi imaginea despre celălalt. Cei din clasele mai mici vor să cunoască mai bine colegii din clasele mai mari, deoarece dorința lor este aceea de a discuta cu aceștia de la același nivel.

- **de intercomunicare**, care apar ca urmare a dorinței instinctuale a elevului de a comunica, de a vedea grupul ca pe un univers al comunicării, ca pe un loc în care poate face față provocărilor informaționale prin schimburi de mesaje și aprecieri.

- **de influențare**, ce pot fi considerate rezultate ale participării conștiente sau inconștiente, dorite sau nedorite a membrilor grupului-clasă. Aceste relații sunt determinate și de poziția pe care o ocupă elevul în ierarhia grupului. Dacă un elev s-a detașat de restul grupului și s-a impus ca lider al acestuia, el va influența comportamentul și deciziile celorlalți membri ai grupului.

- **afectiv-simpatetic**, care se dezvoltă atunci când în comunicare intervine schimbul de emoții, sentimente și structuri de tip afectiv-simpatetic. Acest tip de relații presupune existența, în cadrul grupului de elevi, a unor relații de simpatie și antipatie, de preferință și respingere reciprocă. Copiii de vârstă școlară acționează sub influența primei emoții, iar atunci când aceste emoții se combină dau senzația unei stări de armonie sau de conflict interior. Copiii sunt spontani, sinceri și trăiesc fiecare moment cu maximă intensitate. Lipsa acestor momente poate conduce la o involuție a personalității copilului, la situații neprevăzute de incapacitate de interacționare.

Cu toții știm că orice copil este un mic cercetător hotărât să cucerească Universul, dar care va descoperi uluit că nu poate face acest lucru de unul singur. El trebuie să relaționeze, trebuie să aparțină unui grup, trebuie să ia exemple de la alții și trebuie să fie luat drept exemplu. Socializarea reprezintă un remediu împotriva singurătății, o dorință profundă care face ființa umană să vibreze și să își dorească stabilirea și întreținerea relațiilor cu ceilalți. Numai implicați în asemenea grupuri, elevii se pot dezvolta normal, ca ființă umană.

Bibliografie: Rășcanu, Ruxandra – *Psihologie și comunicare*, Editura Universității, București, 2001.

Prof. Verdeș Maria, G.P.N. Cornu Luncii

Încurajarea stimei de sine a copiilor

De cele mai multe ori, rezultatele scăzute la învățătură sau devierile de comportament contribuie la pierderea respectului de sine al copilului. Dacă el are dificultăți la școală și are parte de necazuri aproape tot timpul, nu este deloc de mirare că încrederea de sine are de suferit. Desigur, unii copii au obrazul atât de gros, încât trec prin toate aceste probleme cu o rezistență remarcabilă.

Din păcate, majoritatea acestor copii trebuie să parcurgă un drum plin de obstacole, iar pe unele le-ar putea depăși mai ușor dacă părinții i-ar susține pozitiv, în loc să le tot scoată în evidență lipsurile și să le distrugă și mai mult respectul de sine.

Ar fi mult mai ușor dacă părinții ar încerca să se documenteze pentru a deține un minim de informații de specialitate în ceea ce privește corectarea sau schimbarea comportamentului propriului copil.

Este bine știut că majoritatea părinților, din momentul în care află că proprii copii au unele probleme, sunt destul de descurajați de ei înșiși. Ei se învinovătesc și simt că au eșuat ca părinți. Unii găsesc nod în papură, indiferent ce ar face copilul și se angajează într-un război în care nimeni nu poate să câștige. Alții încep să se întrebe dacă nu cumva copilul lor este deranjat psihic sau dacă are probleme cerebrale.

În multe cazuri, este trist să vedem cum părinții, care erau atât de plini de speranță și de entuziasm atunci când copiii lor erau micuți, ajung atât de negativi și de deziluzionați. Efectul acestor atitudini nesănătoase nu este benefic asupra copilului.

Părinții trebuie să devină conștienți de următorul aspect: copiii nu se pot percepe pe ei înșiși de unii singuri, ei își judecă propria valoare ca urmare a reacțiilor celor din jur. Părinții sunt oglinda care le arată dacă sunt apreciați și prin intermediul acestei oglinzi, ei își formează imaginea de sine. Tocmai de aceea, stimați părinți, fiți foarte atenți pentru a nu le încuraja falsele valori morale și sociale și individualitatea care este de multe ori opusul personalității. Pentru ca respectul de sine al copiilor să rămână intact, trebuie să îi încurajați, să îi apreciați, să îi ajutați și să supravegheați tot ceea ce fac.

Părinții pot submina respectul de sine al copiilor nu numai prin cuvintele folosite, ci și prin modul în care le spun. Intonația, lipsa interesului, jignirile și sugerarea incompetenței au efecte considerabile. După o vreme, această degradare a încrederii în sine este făcută cu atâtă ușurință, încât părinții nici nu mai realizează că o fac.

Majoritatea părinților care trăiesc cu un copil care cicălește, se plânge tot timpul de tot felul de probleme, se închid în sine, se izolează, îi ignoră, pentru a-și crea propria liniște. Dar, dacă vor ca fiii lor să se simtă valoroși, trebuie să valorizeze ceea ce spun. Atunci când vin grăbiți de la școală vrând să povestească o aventură deosebită, ei au nevoie de un public atent, nu de replici de genul: „Așteaptă până se termină știrea aceasta” sau „Nu mă interesează, nu-mi veni cu astfel de lucruri”, etc.

Nu este ușor de făcut, dar dacă nu veți încuraja comunicarea copiilor, ei nu vor mai încerca să vă spună nimic, iar în felul acesta, dumneavoastră, dragi părinți, nu veți cunoaște ce s-a petrecut în activitatea copilului dumneavoastră în acea zi. Prin urmare, laudele sau unele observații/ atenționări / îndrumări nu vor putea fi date din partea dumneavoastră.

Copiii mai agitați sau cu unele probleme de comportament pot părea insensibili și iritanți, dar aceasta nu înseamnă că nu pot fi răniți de remarci dure. Aveți mare grijă la comentarii de tipul „Tu le știi pe toate, nu-i așa?” „Nu te gândești niciodată la ceilalți!”, „Mă bați la cap tot timpul!”, „Strici tot ce apuci!”.

Declarațiile de tip „Tu” nu sunt niciodată la fel de dureroase dacă le transformi în afirmații de tip „Eu”: „Mă supăr atunci când nu ne înțelegem unul cu celălalt!”, „Îmi e greu ca să muncesc atât de mult ca să fac ordine în toată harababura asta!”. Țineți minte că ceea ce vă deranjează nu este copilul, ci comportamentul lui.

Atunci când vă vedeți copiii în situații ce par periculoase, este normal să ajungeți să-i protejați mai mult decât trebuie, dar este greu să ajungi o persoană competentă atunci când părinții îți spun constant lucruri de genul: „Nu tăia pâinea, o să te tai la deget!”, „Nu fugi, o să te împiedici!”, „Nu te cățăra acolo, o să cazi!”, etc.

Este greu, dar trebuie să stabiliți linia care separă menținerea în siguranță a copiilor de sufocarea lor printr-o protecție exagerată. Copiii trebuie să simtă că cei din jur au încredere în ei, ca să poată ajunge independenți și să capete un respect de sine sănătos.

Părinții trebuie să evite comparațiile. Copiii sunt unici, nu este nevoie să fie comparați cu verișorii sau cu colegii lor. Copiii au nevoie să li se respecte individualitatea, nu să le fie încălcată. Atunci când o ființă umană, la orice vârstă, încearcă să se ridice la nivelul unor așteptări nepotrivite, dă greș și ajunge să își piardă încrederea.

Există o mare diferență între adulți și copii. Și unii și alții au punctele lor forte și slăbiciunile lor, însă este greșit să credem că numai adulților li se permite să-și promoveze talentele și să-și ascundă defectele. Unii părinți pierd adesea din vedere nevoia copiilor lor de a se bucura de succese. Ei se concentrează mai mult asupra eșecurilor.

Este destul de dificil să trăiești alături de părinți care îți văd numai defectele, iar atunci când te întorci de la școală acasă și descoperi *o armată de meditari și terapeuți* gata să se concentreze și ei asupra punctelor tale slabe, viața devine destul de neplăcută.

Pentru ca cei mici să aibă o părere bună despre ei înșiși, trebuie să vadă că ceea ce spun este apreciat, că talentele lor sunt valorificate, ei înșiși sunt respectați și cei din jur au încredere în ei. În același timp, cei care țin la ei trebuie să le încurajeze respectul de sine și să se concentreze de fiecare dată, nu asupra eșecurilor, ci asupra succeselor obținute în orice domeniu.

O viață în care totul se termină cu eșec și nu ai parte de nicio satisfacție e destul de deprimantă. Ca părinți, trebuie să știți să treceți peste problemele de la școală, să găsiți lucruri care să le trezească interesul, să-i antrenați în activități în aer liber care îi fac pe copii să se simtă bine. Trebuie să vă schimbați centrul atenției de la ceea ce nu pot face, la ceea ce pot. Copiii încrezători sunt aceia care se bucură de succesul obținut și de dumneavoastră depinde să descoperiți ce-i face fericiți și le dă posibilitatea să se afirme și ce nu.

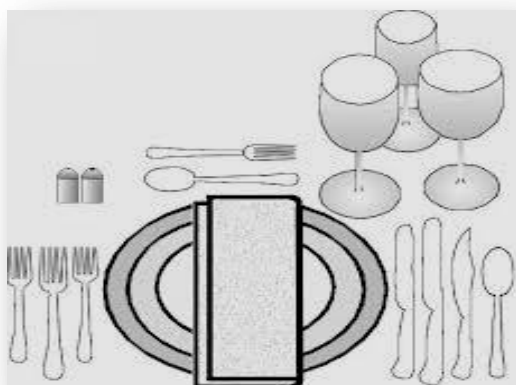
Bibliografie:

Dr. Christopher Green, *Tu și copilul tău*, Editura Aramis Print, București, 2009.

Prof. în învă. primar: Oanea Paraschiva
Școala Gimnazială Cornu Luncii

FIȚI PRIETENI CU BUNELE MANIERE!

Problema comportamentului la masă

Deoarece o parte dintre voi, dragi elevi, veți merge în vacanța de vară în tabără, pe litoral sau în alte excursii și drumeții însoțiți de domnii profesori sau de părinți, este bine să știți câteva reguli ce trebuie respectate atunci când serviți masa la restaurant, pe terasă, în locuri publice în general.

Manierele din timpul mesei sunt foarte importante. Ceea ce spunem și felul în care ne purtăm îi va face pe ceilalți să se simtă bine, sau dimpotrivă.

Dacă vei urma sfaturile de mai jos, vei avea parte de o masă veselă, fără stări supărătoare:

- ✓ *Așază-te la masă după ce ți-ai spălat mâinile și fața.*
- ✓ *Pune-ți șervetul de pânză în poală, dacă există.*
- ✓ *Începe să mănânci după ce se face urarea „Poftă bună”, sau după ce încep adulții să mănânce.*
- ✓ *Stai drept în scaun, nu aplecat în dreapta sau în stânga.*
- ✓ *Ține-ți coatele lipite de corp și nu pe masă, în timp ce mănânci.*
- ✓ *Mestecă cu gura închisă și nu plescăi.*
- ✓ *Nu vorbi cu gura plină. Așteaptă să înghiți ce ai în gură și abia după aceea răspunde la o eventuală întrebare.*
- ✓ *Nu face observații critice despre mâncare.*
- ✓ *Roagă să ți se dea un platou sau altul. Spune „Te rog”, nu te întinde după el.*
- ✓ *Nu face zgomote nepoliticoase, cum ar fi să râgâi, să-ți sufli nasul, etc.*
- ✓ *Vorbește cu toți cei aflați la masă. Nu exclude pe niciunul din cei prezenți.*
- ✓ *Evită să vorbești prea tare sau să folosești expresii necuviincioase.*
- ✓ *Vorbește clar atunci când îți vine rândul.*
- ✓ *Privește în ochii persoanei cu care discuți.*
- ✓ *Acordă interes celor spuse de ceilalți.*
- ✓ *Când termini, spune „Mulțumesc pentru masă!”*

Cum poți evita eventualele situații jenante:

- ✓ ***Ai mușcat din ceva despre care știi că nu este de mâncat. Nicio problemă! Scoate bucățica din gură, punând-o din nou pe furculiță și așezând-o apoi pe marginea farfuriei tale. Dacă observi ceva neplăcut în farfurie, dă-l la o parte cu furculița, fără să comentezi și pune-l pe marginea farfuriei. Dacă ești la restaurant / pe terasă, atrage-i atenția în șoaptă chelnerului și cere-i să-ți înlocuiască porția.***
- ✓ ***Simți că se apropie un strănut sau ai înghițit srtâmb și te apucă o tuse nebună! Acoperă-ți gura cu o batistă, cu un șervet sau cu mâna. Dacă mai e un strănut sau***

tusea nu se oprește, ridică-te de la masă, asigurându-i pe ceilalți că totul e în regulă. Dacă trebuie să-ți suflă nasul, de asemenea e necesar să te ridici de la masă. Caută un grup sanitar, strănută, suflă-ți nasul și, înainte de a te întoarce la masă, spală-te pe mâini.

- ✓ **Ți-a rămas un rest de mâncare între dinți și încerci să-l îndepărtezi, dar nu reușești.** Ridică-te de la masă, du-te la baie și îndepărtează restul de mâncare. La masă, nu folosi pentru asta scobitori, furculița sau degetele.

Cum trebuie să consumi băuturile calde sau răcoritoare:

- ✓ Înainte de a bea, mestecă și înghite mâncarea, apoi șterge-te la gură pentru a nu lăsa urme prea vizibile pe marginea paharului.
- ✓ Bea încet și soarbe doar o singură dată la fiecare ducere a paharului la gură.
- ✓ Înghite imediat băutura.
- ✓ Nu sorbi zgomotos, nu plescăi, nu gargarisi și nu stropi cu băutura.
- ✓ Nu face bulbuci cu paiul în paharul cu suc / ciocolată, etc.
- ✓ Nu răsturna paharul și nu-l linge pentru a sorbi ultima picătură.

Pentru a nu te face de râs, cel mai simplu lucru de făcut e să-i urmărești pe cei din jurul tău, în special pe adulții cu care ești.

Prof. în înv. primar: Oanea Paraschiva
Școala Gimnazială Cornu Luncii

Dedicații...Vă recunoașteți?

**La ore parcă plutește
Printre galaxii, firește.
De aceea tot semestrul
El a fost ... extraterestru.**

**Cunosc acest elev perfect
Se crede priceput în toate
El zice: „N-am nici un defect!”
Eu bănuiesc că n-ai chiar
Nicio calitate.**

Uneori poți cugeta...

„Ceea ce-ți lipsește împrumută de la dascălii model.” – M.P. Cată

„Soarta omului valorează cât și-o evaluează singur.” – Balzac

„Sentimentul nesiguranței te face să fii nesocotit.” – Alexandre Dumas

DIN ACTIVITATEA NOASTRĂ...

DIN ROADELE MUNCII NOASTRE...

SĂPTĂMÂNA „SĂ ȘTII MAI MULTE, SĂ FII MAI BUN: ȘCOALA ALTFEL”

(7-11 APRILIE 2014)

În săptămâna 7-11 aprilie, în cadrul programului național „Școala altfel: să știi mai multe, să fii mai bun!” s-au desfășurat în școala noastră diverse activități educative extrașcolare și extracurriculare, toate făcând parte din proiectul educativ intitulat „**Școala altfel în satul meu**”. Printre altele, proiectul a urmărit și descoperirea/stimularea talentelor personale ale elevilor (tehnice, culturale, artistice, sportive, culinare, gospodărești etc.) în vederea formării competențelor personale specifice copiilor, dezvoltarea unui stil de viață sănătos, fizic și spiritual, prin îmbinarea mai multor aspecte: alimentație sănătoasă, sport, igienă, petrecerea timpului liber în natură și creșterea interesului elevilor față de valorile și tradițiile specifice localității natale.

Scopul general a fost de a valorifica din plin avantajele educației nonformale, în care fiecare persoană învață prin activități practice, în alte situații și chiar locații decât în clasă și în bancă. S-a dorit în fapt petrecerea unei săptămâni de școală într-un mod cât mai plăcut, educativ, stimulat, creativ - cât mai nonformal.

Toți preșcolarii și elevii școlii noastre, alături de corpul profesoral, au desfășurat activități cultural-artistice, educative, sportive, de recreere, de dezvoltare personală, voluntariat, educație rutieră, educație pentru sănătate, educație pentru mediu, educație pentru cetățenie democratică etc.

În urma discuțiilor purtate s-a ajuns la concluzia necesității desfășurării unor activități în care utilul să fie îmbinat cu plăcutul, învățarea cu relaxarea. Totodată s-a remarcat oportunitatea de a cunoaște spațiul local, satele în care trăiesc elevii, instituțiile etc., ca locul în care fiecare elev își va regăsi peste timp rădăcinile. Astfel s-a conturat titlul proiectului educativ **Școala altfel în satul meu**.

În special la nivel preșcolar și primar s-au organizat activități de cunoaștere a orizontului local, a instituțiilor și tradițiilor locale specifice primăverii și mai ales Paștelui. S-au prezentat și aplicat reguli de circulație inerente deplasării în siguranță pe drumurile publice. S-au organizat diverse competiții la nivel de clase pe diverse paliere: sportiv, cultural, artistic, ecologic etc.

Elevii talentați din punct de vedere artistic au avut ocazia să-și demonstreze abilitățile în cadrul unui spectacol organizat la căminul cultural.

S-au prezentat diferite materiale și s-a discutat despre modalități concrete de organizare a unui program zilnic echilibrat, cu accent pe menținerea sănătății fizice și sufletești.

Printr-o activitate deosebită desfășurată de către D-l colonel (r) Davidel Vasile și Grupul de pompieri civili și voluntari din Cornu Luncii condus de Pr. Florea Gabriel, elevii au aflat diferite lucruri despre producerea, manifestarea și stingerea incendiilor, atât prin expuneri teoretice, cât și prin demonstrații practice.

Într-o altă activitate interesantă, intitulată „Atelierul de zâmbete”, susținută de către d-l dr. Nemțoaia Alexandru, elevii au aflat diverse lucruri despre secretele unui zâmbet strălucitor, au primit răspunsuri și au răspuns provocărilor pe temă de igienă bucală.

Un grup de 45 elevi însoțiți de 5 cadre didactice și-au ostoit setea de cunoaștere pe meleaguri ieșene, printr-o excursie organizată în acest scop: „Cultură și istorie pe meleaguri ieșene”.

S-au organizat întreceri sportive, s-a stimulat interesul pentru sportul minții - șahul, s-au desfășurat activități de tip cercetășesc, atât în aer liber, cât și în interiorul claselor.

S-au realizat dezbateri, afișe, pliante pe teme de educație ecologică, accentuându-se ideea obligației pe care o avem față de înaintași și urmași de a menține natura cât mai curată, cât mai verde, cât mai vie. S-au ecologizat și reamenajat spațiile din perimetrul școlilor, cu accent pe zona de vegetație.

Sub genericul „Să dăruim puțin, pentru a obține un zâmbet”, elevii au avut posibilitatea de a dona o jucărie pentru colegii mai mici de la grădiniță.

S-a inițiat un mic cerc de fotografie, în care cei dornici au fost inițiați în tehnica fotografierii, în special din punct de vedere tehnic: aparate, obiective, încadrare etc.

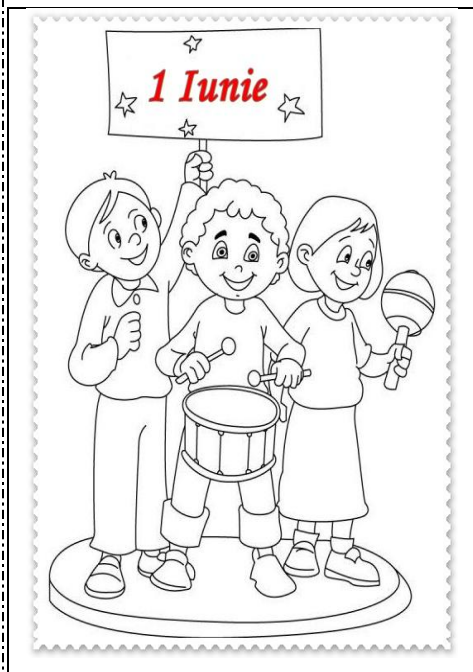
S-au desfășurat activități în care talentul artistic s-a îmbinat cu recunoașterea și utilizarea unor aspecte etnografice specifice: s-au confecționat ii „virtuale”, pe hârtie, prin copierea unor modele tradiționale care apar în cusăturile și țesăturile costumului popular, s-au încondeiat/vopsit ouă, s-au pictat icoane etc.

Apreciem proiectul educativ „Școala altfel în satul meu” ca fiind o reușită, cu impact pozitiv asupra elevilor, părinților și, sperăm, cu rezultate vizibile nu doar în prezent, ci mai ales în viitor.

Consilier educativ, prof. Acatrinei Gheorghe

E 1 IUNIE, E ZIUA MEA!

Ziua Internațională a Copilului a fost sărbătorită la Școala Gimnazială Cornu Luncii și printr-o activitate de tip concurs, cu trei secțiuni: creație, desen artistic și perspicacitate.

Prichindeii din clasa I, îndrumați de dna învă. Mariana Grandl, s-au înscris la proba de desen artistic, realizând într-un timp dat, un desen pe o temă la alegere. Din mânuțele creionând febril au ieșit curcubeie, câmpuri cu flori, copii jucându-se fericiți, căsuțe primitive, prințese cu păr bălai, păsări viu colorate avântându-se în înalt... Era greu de spus care desen e mai reușit căci toate izvorau din nevinovăția vârstei, așa încât am hotărât să-l răsplătim cu o diplomă pe fiecare bobocel. Misiunea noastră, a organizatorilor, a fost astfel îndeplinită. În ochișorii cât niște mărgele puteai citi încântare, bucurie și nerăbdarea de a împărtăși cunoștințelor cât de frumos au

desenat.

De inefabilul copilăriei au încercat să ne convingă, la proba de creație, cei mai mari dintre cei mici, elevii din clasele a V-a A și a V-a B. Finaliști au fost desemnați : Corina Dragomir, Ionela- Ancuța Iliescu, Mariana Tîrzuman, Eusebiu Treteag, Mario-Gabriel Treteag. Din compunerile lor răzbate bucuria de a fi copil, de a-și imagina tovarăși de joacă năzdrăvani, de a râde soarelui și a schimba vremea asemeni lui Nică, de a alunga tristețea și îngrijorarea de pe chipul adulților cu o privire curată și cu o vorbă de o sinceritate cuceritoare.

Proba de perspicacitate a fost câștigată de Emanuel Butnariu (a V-a A) și de Iustin Florin Sauciuc (a V-a B) care, aplicând metoda grafică, au aflat câte diamante a moștenit fiecare vlăstar împărătesc din povestea ce ne-a amintit de înțelepciunea lui Solomon :

Trăia odată, într-o țară îndepărtată, un împărat iubit de supuși, pe nume Diamant. Oamenii îi spuneau așa pentru că împăratul ținea ca la ochii din cap la comoara sa de peste 100 de diamante rubinii ca focul dragostei.

Venind sorocul să împartă bogăția celor 5 copii ai săi, el s-a gândit la calitățile, defectele și nevoile fiecăruia.

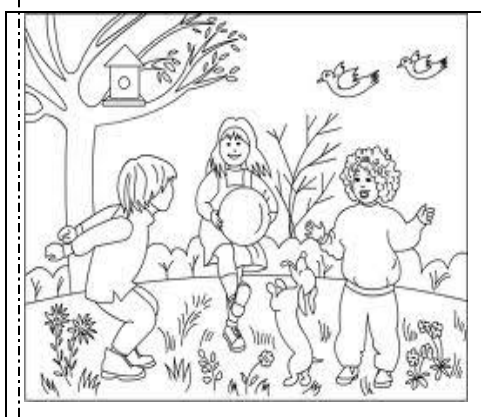
Lui Iulius, primul fecior, i-a lăsat jumătate din diamantele pentru Venera, prima fiică. A socotit că băiatul are calitățile de a înmulți, în timp, pietrele prețioase, iar Venerei a vrut să-i dea o zestre bună care s-o ajute să se mărite ușor, căci nu era nici frumoasă, nici isteată.

Lui Cecil, care era foarte leneș și risipitor, dar chipeș, i-a lăsat de trei ori mai multe diamante decât lui Iulius, chibzuind că, până să vândă și ultimul diamant, îi va veni mintea la cap.

Lui Ursus i-a lăsat de cinci ori mai multe decât lui Iulius, pentru că era foarte bolnav și era nevoit să cheltuie mult pe doctorii.

Vivianei, ultima născută, i-a dat cu 3 diamante mai puțin decât lui Iulius, deși de ea era cel mai mândru. Fata era frumoasă de stătea soarele în loc s-o privească, era harnică de n-o întreceau nici albinele, isteță foc și cu o inimă bună ca pâinea caldă. Împăratul Diamant era sigur că, având atâtea calități, Viviana va fi cerută de nevastă de un rege putred de bogat, de aceea i-a lăsat puțin. Nu i-ar fi dat niciun diamant, dar n-ar fi dorit ca mezina să se simtă dată la o parte sau lăsată fără pic de zestre.

În total, Iulius, Venera, Cecil și Ursus au primit 110 diamante.

De *1 Iunie*, îi felicităm prin intermediul revistei **Clipa**, pe copiii de pretutindeni și le amintim că, venind pe lume, fiecare a primit un diamant inestimabil : copilăria. Să vă bucurați de ea !

Prof. Adriana Pater

- **Elevul Prundeanu Vasile, din clasa a VII-a B, a obținut Mențiune la concursul de icoane organizat de Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, prin intermediul revistei „Biserica din sufletul copilului”. Vasile P. a participat la etapa finală a concursului și a obținut Mențiune și o tabără în județ în perioada vacanței de vară.**
- **Eleva Balan Emilia, din clasa a IV-a, a obținut premiul I la etapa a II-a a Concursului de matematică EUCLID și premiul al II-lea la Concursul „Vocea Bucovinei” (Suceava, mai 2014).**
- **Corul școlii, pregătit de domnul profesor Negrea Mihai, a susținut un frumos program artistic în localitatea Baia, la invitația Societății culturale „Ștefan cel Mare”, Baia.**

PRIMELE EMOTII ALE EXAMENELOR LA CLASA A II-A

O premieră pentru învățământul românesc o constituie Evaluarea Națională la sfârșitul claselor a II-a, a IV-a și a VI-a.

Deși sunt la primul examen din viața lor, elevii de clasa a II-a au luat testarea foarte în serios. Pentru că sunt încă mici, au susținut examenul cu învățătorul de la clasă.

Majoritatea elevilor spun că subiectele au fost ușoare și că nu aveau motiv să aibă emoții. De asemenea, testele au fost concepute într-o manieră atractivă, fiind agreate de elevi.

Un elev din clasă (care îndrăgește mai mult matematica și are predilecție pentru aceasta), după susținerea testului de Limba română - „Citit”, îmi spune cu sinceritate: „Chiar mi-a plăcut testul acesta, doamna învățătoare!”

Un alt elev: „Subiectele au fost mai mult de atenție. Nu mi s-au părut grele.”

O elevă adaugă: „Am avut 12 exerciții ușoare. Le-am terminat în 15 minute.”

La matematică, subiectele au testat adunarea, scăderea, dar și aprecierea unui răspuns corect. Evaluarea a urmărit mai mult logica și perspicacitatea elevului de clasa a II-a decât capacitatea de a socoti.

La testul de Limba română - „Scriș”, o formulare de tipul: „Ce simt ei când bibliotecara le dă cartea?”, mi s-a părut o cerință la care elevul nu putea fi creativ și original. Varianta aceasta (Testul nr. 2) a fost ceva mai dificilă decât cealaltă, unde li s-a cerut o mini-compunere după imagine (dar aici imaginea nu se referea clar la anotimpul respectiv).

Tot la testul nr. 2 - „Scriș”, am remarcat că elevii au fost „stingheriți” de faptul că întrebările și imaginea-suport pentru redactarea textului cerut nu erau așezate pe aceeași pagină cu spațiile rezervate pentru întocmirea compunerii, ceea ce pentru elevul mic constituie o dificultate.

Această testare a fost un început. Vor urma noi și noi provocări, dar copiii vor reuși să le facă față cu brio. Va trebui însă să-i încurajăm și să-i susținem.

Evaluarea elevilor este o știință. Nu se limitează doar la notă, ci și la alte caracteristici, ce permit să înțelegem mai bine specificul fiecărui copil, atât în punctele sale tari, cât și în eventualele dificultăți.

Ca învățătoare, voi putea ameliora situația, propunând soluții specifice fiecărui elev, astfel ca pe viitor reușita să fie mai mult de partea lui. Eventualele dificultăți vor fi corectate și remediate în clasele următoare.

***Învățătoare Aștirbei Elena
Școala Gimnazială Cornu Luncii***

SĂ RÂDEM CU...

- *Superlativul absolut al adjectivului mort este extraordinar de mort.*
- *Estuarul este o pâlnie care se pune la gura unui râu ca să se lărgască.*
- *Poema „Miorița” circulă pe bază orală, adică nu a fost scrisă din motive tehnice.*
- *În poemul studiat, Dan este considerat bătrân pentru că este înțelept și privește cu mâhnire din mormânt deoarece a lăsat lumea pe mâinile dușmanilor și a prădătorilor.*
- *Piramida cu baza patrulateră se numește Piroidă.*
- *Tatăl către Alex:*
 - *Pentru asemenea note proaste se dă bătaie!*
 - *Ai dreptate, tată! Eu știu unde stau profesorii mei ce m-au notat astăzi la lecții.*
- *La ora de zoologie:*
 - *Dane, cum se numește animalul de care și leului îi este frică?*
 - *Leoaică, doamnă profesoară.*
- *La ora de religie*
 - *Tudore, ce au făcut evreii după ce au traversat Marea Roșie?*
 - *Au stat la soare să se usuce, domnule profesor...*
- *La dirigenție*
 - *Câți frați sunteți voi, Gigel?*
 - *Trei, doamnă dirigintă, mai mult n-a vrut mama să aibă!*
 - *De ce?*
 - *Pentru că a citit ea, undeva, că fiecare al patrulea copil este un chinez!*
- *Nu e bine să cădeți pe gânduri. Dacă din cădere vă luxați o ... idee?*
- *Proștii nu prea au minte. Atunci, mă întreb, cum de au... măsea de minte.*

Profesorul: - Cine a fost Mihai Viteazul?

Elevul: - Amza Pellea.

Profesorul: - Cine a spus că Pământul se învâрте?

Un elev: - Galileo Galilei.

Profesorul: - Când?

Alt elev: - Când ieșea din cârciumă.

Un băiat îi spuse unei fete:

- Dacă ghicești câți covrigi am la spate ți-i dau pe amândoi.

Un melc se plimba cu mama lui pe lângă un drum. Pentru pui era ceva nou și întreabă:

- Mamă, pot să trec pe partea cealaltă? Vreau să văd cum este drumul.
- Nu te obosi, puiule, peste două săptămâni pe aici trece autobuzul.

CONCLUZIILE ELEVILOR:

- *„Nu poți învăța până nu înveți cum se ...învăță.”*
- *„Obligativitatea prezenței nu înseamnă doar act de prezență.”*
- *„Tăcerea e de aur, dar nu și la tablă.”*
- *„Luați-vă notițele în clasă corect, pentru că fac parte din familia notelor mari!”*
- *„E bine să soliciți domnului profesor explicații acolo unde nu înțelegeți. La testare și examene, lucrurile se inversează!”*

PROFESORUL NOSTRU

***PROFESOR AL NOSTRU, CARE EȘTI ÎN ȘCOALĂ
SILABISEASCĂ-SE NUMELE TĂU!
FIE CRETĂ DOAR A TA...
PRECUM ÎN ORE CÂT ȘI ÎN PAUZE.
CORIJAREA NOASTRĂ CEA CÂT TOATE ZILELE
DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI ȘI NE IARTĂ NOUĂ
NEEFECTUAREA TEMELOR PRECUM ȘI NOI
IERTĂM PREZENȚA ȘI STRĂDANIA TA
LA ORE ÎMBRĂCAT MEREU
CU UN MUNTE DE RĂBDARE...***

Așteptăm, în continuare, cu mult interes gândurile voastre așternute pe hârtie.

Vă rugăm să vă adresați doamnelor învățătoare și domnilor profesori din colectivul de redacție. Pe cât posibil, încercați ca materialele voastre să se încadreze în rubricile propuse.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Ieremie Abel Lucian, clasa a VIII-a
Ștefănescu Alexandru, clasa a VII-a B
Croitoriu Sorina Ionela, clasa a VII-a A
Oniga Maria, clasa a VI-a
Popa Petronela, clasa a IV-a

COORDONATORI:

Director, prof. Iacob Petrișor
Prof. Popescu Maria
Prof. Acatrinei Irina Roxana
Prof. Înv. primar Oanea Paraschiva

COLABORATORI:

Înv. Aștirbei Elena
prof. Pater Adriana
prof. Verdeș Alina
Prof. Acatrinei Gheorghe

TEHNOREDACTARE: *Prof. Acatrinei Irina Roxana*
Grafică (parțial): *Prundeanu Vasile, clasa a VII-a B*

Au contribuit la publicarea acestui număr:

- SC RAITAR SASCA NOUĂ – Administrator Ing. FLOREA GRIGORE
- SC ANDRIOLI SRL MĂLINI – Administrator AGAPE DUMITRU
- TARRA PLAST CORNU LUNCII – Administrator RUSU PETRU
- SC UNICORA CORNU LUNCII – Administrator CORA GABRIEL
 - BCR, sucursala FĂLTICENI
- SC ALEXIRIS CORNU LUNCII – Administrator UNGUREANU ALEXANDRU
- C.M.I. CORNU LUNCII ***Atelierul de zâmbete*** – Dr. NEMȚOIA ALEXANDRU
 - AF CHIPĂRUȚ ELENA ȘI VASILE